

ЗАУКРАЇНСЬКУ САМОСТІЙНУ СВОБОДУ ДЕРЖАВУ!
ВОЛЯ НАРОДАМ!
БОЛЯ ЛЮДИН!

ВІСЬМОЛЪВІСЬ
ШЛЯХ

СУСПІЛЬНО-ПОЛІТИЧНИЙ МІСЯЧНИК

Рис. Г.

Л И С Т О П А Д О В И Й Ч И Н ✓

І знова прийшов до нас в маєстаті слави, сповитий безсмертними легендами, володар душ українського народу - Листопад. В кровавій багряній керемі, серед шуму осінніх вітрів, ступає по закритих поховклим листям полях й лісах землі української і недоспіваною піснею-заповітом, стелиться у стіп розритих могил легендарних героїв....

Він - цей самий Листопад, що 1918 року, прийшов до нас у тріумфі Слави й Перемоги. Під звуки зв'ятоврських дзвонів, під допотіт синьо - жовтих прапорів, стрясав серця українського народу і будив його до листопадового чину.

І остався в пам'яті українського народу, як величний міт чарівної казки, як освячена кров'ю і сльозами легенда безсмертного чину.

Сповитий мережкою мрій, окутаний густим серпанком мряк і дощів, приходить ще року Листопад і відроджує на ново стихійний безсмертний Дух України. У темні листопадових ночей, на могилах улавлених героїв, під тасмний шум смерек і шепоту вітрів - складають присягу молоді внаки і клянуться: "Здобути Українську Державу, або згинути в боротьбі за Неї".

І хуртовинною проминають роки, багрянють від крові рідні поля, лави за лавою удуть у бій країні сини України й виростають свіжі могили героїв - продовжується міт листопадового чину... Немов з під землі виростають нові лави безсмертних воїнів України. Вони - герої, що не знають знемоги, зупину ні перерви. Це Ті - Дух яких є непереможний, що в чорну ніч в порпурі вогню і крові куять долю України.

Так і цього року, в листопадові ночі, ген-ген далеко за обрідими гір і лісів, де майорють верхів'я Карпат і Кавказу, де килимами стелються степи й поля, де тасмно шепочуть рідні ліси - там живе і бореться наш Рідний Край...

Там зловіщу тишу листопадових ночей, розбуджує сухий тріск скорострільів, нічку пітьму пропавсе вогонь повстанських загонів, тасмний чар листопадової ночі зрошують своєю горячою кров'ю сини і дочка Підземної України... Окряті вічною славою бійці УПА завершують Чин листопадового зриву, ідуть непереможно, грізні, непохитні, і зближаються до недалекої Мети...

Листопад - це один, що виросте більше могил, ще більш забагряниться кров'ю земля, ще завире в жилах кров і спалахне вогонь народнього гніву... До ніг ще впаде червоний кат... І розкутій народ під допотіт синьо-жовтих прапорів повітас новий Переможний Листопад.

Д р у з і п а ц і о н а л і с т и - р е в о л ю ц і о н е р и .

Ціля наша політична діяльність за кордоном мусить бути пляновим і послідовним реалізуванням нашої політики спрямованої до єдиної мети. Правильність шляхів і метод нашої політики ми мусимо постійно перевіряти на основі вислідів направляти їх і удосконалювати. Успішність цієї закордонної діяльності націоналістичного руху залежить в великій мірі від того, чи всі її окладові елементи будуть одноставно, за одним пляном спрямовані до однієї мети, чи в усіх її учасників буде однако-ве наставлення, однако-ве розуміння головних питань...

Організація українських націоналістів /р/ - це визвольна політична організація, що своїм характером, своїми цілями, своїм ідейним змістом і своєю діяльністю істотно відрізняється від усіх українських політич-них партій. Вона не стає речником інтересів якоїсь окремої частини народу, не виводить своїх цілей, своєї програми з якоїсь абстрактної, теоретичної суспільно-політичної програми. Її основне завдання і пос-вята - боротьба за визволення України, змагання за самостійну Соборну Українську державу, що єдина може забезпечити українському народові повну волю, всесторонній свободний розвиток, добробут, соціальну спра-ведливість і дієсне народоправство. Коли ця мета буде досягнена, тоді раттю існування і змістом діяльності ОУН буде дальша жертвенна служба Україні відданою працею і творчим змаганням за найкращий розвиток і досягнення українського народу у всіх ділянках життя, за розквіт і ве-лич Української держави, боротьба з усім, що стоїть тому на дорозі.

ОУН змагається за добро цілого українського народу і всіх громадян України, а не якоїсь однієї частини, суспільної верстви тощо. Свою про-граму ОУН виводить з потреб цілого українського народу, з його приро-ди й історичного розвитку, з сучасного стану, з його життєвих прагнень і настанов у змаганні за найкращий всесторонній розвиток, добробут і себевиявлення народу - цілості і всіх його складових частин, збірності й української людини. Самобутнє життя і розвиток українського народу гар-монійно поєднується з вселюдським поступом як його складова, творча частина.

Український народ матиме змогу свободно жити і розвиватися тільки тоді, коли визволиться з гніту й визиску російсько-більшевицького ім-періалізму, коли позбудеться всякого поневолення й стане сам господарем на своїй землі в Самостійній Соборній Українській Державі. Визволення й самостійна держава - це питання, чи бути українському народові, сво-одно жити і розвиватись, внести у розвиток людства свої творчі цінно-сті, чи стати погноєм для дальшого розросту ретроградного російсько-більшевицького імперіалізму, що несе поневолення, нужду, занепад всьо-го людства.

Український націоналістичний визвольний рух ставить змагання за від-новлення і закріплення Суверенної Соборної Української Держави в основу всього українського життя. Зосереджуючи всі свої сили і всі дії для досягнення цієї найвищої мети, він ставить перед українським народом означений зміст української держави, саме такий, щоб вона об'єднувала собі цілий народ, всі українські землі, щоб порядкувала в них суве-ренна воля цілого українського народу, забезпечувала всесторонню свободу, справедливість, рівність, добробут, свободний розвиток і своєїцну тво-рчу діяльність усім громадянам України без різниці.

Щодо устроєвої форми української держави ОУН на теперішньому етапі послідовно не відстоює якоїсь усталеної структури, вні назви, залишає це питання на час державного будівництва, коли український народ буде вирішувати його свободною волею. Цього додержується ОУН від початку своєї діяльності по сьогодні, це прийняла УТВР у своїй програмі. Така постанова має політичну доцільність. В сучасності сама устроєва форма держави ще не вирішує і не відзеркаляє її дієсного змісту...

... Не заперечуємо жодної устроєвої форми, в яку вкладається правиль-ний зміст української державності, і за це не входимо в спори. На своїх прапорах наш рух виписує самий зміст української державності, якого не можна підміняти жодною формою, а не форму - структуру, в яку о мож-на вкласти різний зміст...

Самостійну дер-жаву може здобути собі український народ тільки влас-ною боротьбою і зусиллям. Самостійній державі в міжнародній ситуації може

спричинилися значною мірою до нового розгорнення * успіху нашої визвольної боротьби, але він може відіграти тільки допоміжну, хоч дуже важливу роль. Без власних змагань українського народу найсприятливіші ситуації не дадуть нам державної незалежності, хіба тільки зміну одного поневолення другим. Росія, із своїм глибоко вкоріненим, а в сучасну пору найбільш розпаленим загарбницьким імперіалізмом у кожній ситуації, у кожному стані буде кидатися всіми силами, з усією запеклістю на Україну, щоби її втримати в складі своєї імперії чи наново поневолити.

Як визволення, так * оборона самостійності України може в основі спиратися тільки на власні українські сили, на власну боротьбу і постійну готовність до самооборони.

Совзнаків нам також треба мати в нашій визвольній боротьбі якнайбільше і якнайкращих, а передовсім справжніх. І їх Україна може мати, але тільки тоді, коли сама буде боротися і коли буде сама сильна. Її совзнацтво - це відношення обопільності. Його може мати той, хто сам щось дає і добуває. Визволителів, "освободителів", які б здобували для нас волю і нам її дарували - напевно ніколи не діждались ми...

Концепція власної боротьби, власних змагань, власними силами - це єдина реальна визвольна концепція. Тільки вона може бути змістом української самостійницької політики і провідною постановою всієї політичної дії...

Внутрішньоукраїнська політика Організації Українських Націоналістів є і завжди мусить бути в и з в о л ь н и ц ь к о ю а н е п а р т і й н о ю. Тобто - вона змагає до формування такого внутрішньоукраїнського життя, до створення такого укладу і взаємовідношення українських сил, які в усякій ситуації найкорисніші для визвольних змагань, а не тільки для скріплення позицій самої ОУН.

Наше ставлення до всіх інших українських політичних течій, концепцій і організованих сил нормується завжди відповідно до того, як вони ставляться до актуальної боротьби, програмово і практично.

Вирішальне значення має їхня роль, яку вони вже виконують чи можуть виконати, в актуальній визвольній політичній дії.

Суперництво в ідейно-програмовій площині, відстоювання власних концепцій, поширення їх серед ширшого громадянства в протиставленні до позицій інших ідейно-програмових напрямків повинні провадитися своїм порядком, але ділове взаємовідношення сил має нормуватися відповідно до практично продовжуваної політики. Не може всього вирішувати і стояти на першому плані міжгрупове суперництво, робити його лавою концентрації всіх сил в одноставній визвольницькій дії.

В нашій політичній дії ми ставимо на перше місце послідовне ведення визвольної боротьби, невідкильне здійснювання основної лінії визвольної концепції. Зід того не відступаємо ніколи, в жодній ситуації. Одночасно докладасмо всіх старань, щоб по тому шляху дієвої визвольної політики став увесь народ, як широкі народні маси, так, по змозі і всі організовані політичні чинники, щоб суспільний визвольний фронт об'єднав усіх. Якщо є можливість залучити всіх на правильний визвольний шлях, то мусимо докладати до того всіх старань і відсунути на задній план другорядні чи менше актуальні справи, які стоять на перешкоді творенню єдиного спільного фронту.

Принцип найбільшого скріплення визвольного фронту і концентрації в ньому всіх придатних сил стоїть перед принципом власних політичних інтересів...

...демо думати, що внутрішньо-політична тактика, яку організація застосовує в одному періоді своєї діяльності, набрала сили принципу, обов'язкова у всякій ситуації і не дозволяє змін. Неправильно, коли хтось думачи, що така зміна шкідлива, замість аргументувати це політичною діяльністю, доводити, оперує фразами про принциповість і опуртонізм. Мусимо собі вразно усвідомити, що в основі всієї нашої проблематики стоїть принцип змагання за визволення, за державу, за суверенність, шляхом власної визвольної боротьби. Всі ж питання внутрішньої політики розв'язуються так, як це найдоцільніше в даній ситуації з огляду визвольних змагань. Глоблення принципу з раз прийнятої тактики і, в наслідок

цього, акостеніная її, замість пості'ного пристосування до актуальної політичної доцільності, змело б нас до того, що ради помилково зрозумілої прямолінійності, застосованої на невідповідному місці, ми стали б віддалятися від прямування до основної меті...

...політичний опортунізм в негативному сенсі, якого він набув у нашому словнику, розуміємо як пристосування себе, свого буття і діяння до сторонніх чинників коштом відступлення від своїх основних цілей і вартостей.

Натомість немає того негативного опортунізму в такому пристосуванні способу буття і дії до інших чинників чи до ситуації, яке має на меті якраз здійснення своїх основних цілей, збереження вартостей і спряди до того доводити"...

/слово до Українських націоналістів - Революонерів за кордоном" - Степан А. вандера./

xxx

9.0.

Банкрутство соціалізму.

мабуть східна суспільно-політична течія з універсальним засобом не докотилася в своїй дії до такого неславного кінця, як саме - соціалізм. після свого довгого розвитку, бо починаючи від французьких утопістів, як Фур'є, Сен Сімон, чи англійський Томас Морта Оувен, і кінчаючи на теперішніх сталінцях чи соціал-демократах різних мастей - соціалізм, як суспільно-політична ідеологія в практиці себе вповні не виправдала. здається, що чарувчий запал фанатиків цієї ідеї з часті Маніфесту Карла Маркса, чи паризької комуні з 1871-го року, - проминув безповоротно. Соціалізм тепер не є вже чимсь привабливим для міжнароднього пролетаріату. Розшифрована дієвність в ССРСР, як наслідки реалізації соціалізму - скомпромітувала дорешти цю ідеологію. Колгосп, стахановщина, п'ятилетки - слова ці, як витвір соціалістичної системи, стали тепер синонімами зла для усього світу. Правда, не бракує соціалістичних теоретиків, які намагаються розмежувати "справжній" соціалізм, від росі'ського большевизму. Мовляв, там нема взагалі соціалізму, там тільки диктатура Сталіна та його партії. Згода. Так воно справді виглядає. Але коли ми кинемо оком на державну форму життя в ССРСР, ми там якраз побачимо в усіх ділянках соціалізм скра'нього типу. Маркс, нпр., в своїй теорії виключав приватну власність; большевики цей зразок застосували в практиці. Відповідником цього, є розгрошення "куркулів" і заведення колгоспів, націоналізація приватних підприємств і фабрик. Маркс на перше місце ставив інтереси пролетаріату, натомість другорядним було питання самотності нації. большевики в імя "інтересів" пролетаріату вирізали не росі'ську інтелігенцію, і застосували до не росі'ських народів політику винищення націоналізму. Щоб, однак, успішніше повести боротьбу проти неросі'ських народів в межах ССРСР, тут скріплено росі'ський державний шовінізм. І в цьому випадку, в тактичних прийомах став в пригоді большевикам один сектор теорії соціалізму, а саме - матеріалістична діалектика. Виводячи діалектичні концепції з природи, Карло Маркс доказував, що так як воду мо-на перетворити в пару, чи в лід, так теж дорогою класової боротьби мо-на буржуазійний суспільний лад перетворити в диктатуру пролетаріату. Звідси теж твердження, що суттє життя людства, ця класова боротьба, тобто - боротьба пролетаріату за владу та знищення гегемонії капіталізму. Такі концепції дали большевикам до рук чортівську зброю - вносити по через боротьбу клас ненависть до лона кожного народу. Кому ж не відома перша п'ятилітка в Україні! кому ж не відомі безконечні заслання куркулів в Сибір, виміцці, концтаборя, тощо? кому - невідомий штучний голод в Україні в 1932-33 рр.? і все це робилося на ґрунті теорії боротьби клас, якої хресною матір'ю є матеріалістична діалектика, а рідною матір'ю - теорія соціалізму.

Тепер, що так скажемо в добу розшифровки наслідків соціалістичного режиму в ССРСР, соціалісти різних мастей так в Європі як і за океаном підняли гвалт, мовляв большевиками створили соціалізм, що там бо-

го в загальні нема, що там тоталітаризм і т.і., але ніхтодин соціалістичний теоретик не наважився дефінітивно порвати з Марксом, відкинути його науку про боротьбу клас, про солідарність міжнародного пролетаріату, про знищення капіталістичного ладу, про гегемонію пролетаріату, тощо. Суть рішучі тільки в тактиці, але не в меті. Мета та сама, має свій сконденсований вияв в соціалістично-комуністичних гаслах: смерть націоналізму в ім'я класової спаяності міжнародного робітництва, "данької" приватної власності, в ім'я усуспільнення, чи удержавлення народної господарки, геть з церквою в ім'я матеріалістичному твердженню /марксистовському/, що Бог, дух, християнська мораль, це буржуазські вигадки. Бо ж Маркс чи Енгельс виразно ствердили, що основою буття людини, це матерія /тіло/, натомість свідомість /душа/ надбудова тіла, яка відразу ж перестав існувати з хвилиною смерті людини. Тут теж сторонники Маркса /від комуністів до різних мастей соціалістів/ визнаючи його науку, тим самим в той чи інший спосіб змагають до одної цілі, до - соціалістичного ладу. Одні це роблять революційним шляхом /комуністи/, другі еволюційним. Але їхнім вірую - "євангеліє" Маркса.

Визнаючи концепцію знищення індивідуальної господарки, /приватної власності/ тим самим соціалізм присудив на смерть право одиниці. В теорії боротьби клас, чи диктатури пролетаріату, ніде не уточнено правного становища одиниці. Одиниця, отже, згідно соціалістичної теорії, - ніщо, натомість доменом життя - ірба, маса, чи прямо держава. Таким чином теорія соціалізму породила цілий ряд тоталітарних систем, які мали /СССР дотепер ще має/ своє місце існування в добу між обома світовими війнами. Не слід забувати, що перед походом на Рим в 1922 р. Мусоліні був соціалістом. Багато визначних людей в Європі твердило, що одиноким знавцем в світі Капіталу Маркса, був якраз Мусоліні. Не підлягає сумніву, що пізніший диктатор Італії, поки сформулював свою фашистську ідеологічну програму, докладно був обізнаний з усіма прийомами т.зв. наукового соціалізму Маркса, з чого, зрештою блискучо скористав. Тільки ґрунтовне знання Маркса-Леніна, могло йому накинути думку піти слідами большевиків, та створити державну монопартію, якою то була партія "чорних сорочок". Чи ж своєю організаційною структурою не нагадувала вона в свій час всеросійську комуністичну партію?

Було б теж помилкове твердження, що в гітлерівській державній машині не було елементів соціалізму. Абстрагуючи саму назву, як Націонал-Соціалістична Німецька Партія Праці, сам порядок життя в третьому Рейху нагадував соціалістичний штандарт. Так як в Італії чи СРСР, крім згаданої політичної монопартії, не було інших політичних рухів, так як в Росії чи Італії, було ж тут модним гасло - все для держави. Так як в Росії комуністична партія, в Італії партія "чорних сорочок", так і тут рушійною силою всього державного життя, була націонал-соціалістична партія Гітлера. З цього виникає, що ці три типи монопартій стояли на майже однаковій політичній платформі. Платформа ж ця містила в собі і засади диктатури, погноблення одиниці в ім'я теорії масовості, чи інтересів режиму. Не дармо ж хтось перед війною сказав, що, Маркс породив Леніна, Ленін породив Сталіна, Сталін породив Мусоліні, Мусоліні породив Гітлера. Ця своєрідна ланка соціалістичного "роду" не позбавлена правди. Теж не слід забувати, що в 1932 р. в політичній боротьбі з Ваймарською Республікою, Гітлер завдячує своїй перемозі підтримці німецьких комуністів. Не будемо, отже, голословні, коли наслідком сказати, що колискою італійського фашизму, чи німецького націоналізму була власне теорія наукового соціалізму, точніше, марксо-ленінізму. Таким чином, соціалізм на факті закріплював імперіалістичні тенденції в згаданих державно-тоталітарних теорах. Не приходитьсь вже тепер навіть доказувати, чи тоталітаризм трьох згаданих теорій є позитивним явищем для людства, чи прямо вицвітом універсального зла. Це є якраз злом найгіршої марки, промовляють за тим численні факти з доби між двома війнами, зокрема ж шість років останньої воєнної хуртовини. Корінь цього зла, однак, тягнеться ще з першого, почерез другий і третій інтернаціонали. Воно те черпало й черпає для себе поживу з соціалістично-матеріалістичної теорії, де підходить до проблеми

людини не під кутом любови до ближнього, але під кутом боротьби клас, класу - класової ненависти.

Бачучи упадок соціалізму, соціалістичні теоретики західного світу стоять тепер перед питанням надати цій теорії якогось нового духа. Тому то, нерідко можна зустріти ідеологічні статті різних теоретиків, які видвигаютъ нову концепцію т.зв. християнського соціалізму. Чи, однак, вдасться два так протилежні світогляди, як християнський ідеалізм з матеріалістичним світосприйняттям? Чи вдасться довести до гармонічного сполучення засад християнської любови з матеріалістичною концепцією боротьби клас? Вдасться, що всякі спроби такого порядку розвіє самі життя. Во є речі, яких не можна з собою помирити, як нпр. вогонь з водою, чи бурю з тишиною. Проте, є теж речі вічності, речі, які беруть свій початок від тоді, як почала існувати людина, ці речі, це - ідеалізм людини, його туга до чогось вічного, до вічного добра, до якоїсь всеобіймаючої невідомої, до існуючої всесвітньої сили, яку можемо назвати різно, Творцем, Деусом, чи прямо по налому - Богом. Тисячі років назад говорили про цю Силу єгиптяни, вавилонці, китаїці, індуси, греки, римляни і про неї будуть говорити майбутні покоління. Натомість матеріалістичні світосприйняття в своїому розвитку і замиренні, освідчилися як перехідними проблісками в ланці століть. Що принесуть майбутні роки й століття, не тут місце до пророцтв, однак здоровий глузд вказує на те, що так як перед тисячами років мудрець Заратустра проповідував побіду добра над злом, так з тепер треба вірити, що ідеалізм добра побідить матеріалістичне зло, дарма, що воно хвилево закріпалося на п'яти частині земної кулі.-

ххххх

14 серпня 1941 року.

Ми дуже часто чуємо про т.зв. "Атлантийську Хартію". На неї в своїх промовах посилаються міжнародні дипломати, її згадують в промовах на ООН, вона кладеться в підставу заяв про мир і спокій.

Від підписання "Атлантийської Хартії" та її проголошення минуло сім років. Але не всі знають її зміст і про що в ній пишеться. Тут подаємо її зміст, який підписав Рузвельт та Черчіль.

"Президент Сполучених Штатів Америки і прем'єр-міністр Черчіль, який репрезентує уряд Його Величності і Об'єднаного Королівства, зустрілися разом і уважають відповідним повідомити свої краї про певні загальні принципи національної політики, з якими зв'язують вони надії на краще майбутнє світу.

1. Їхні держави не прагнуть будь-якого збагачення, ani їх територіяльним, ani під іншим оглядом.
2. Вони не бажають ніяких територіяльних змін, що не були б співзвучні із волею заінтересованих народів, висловленого зовсім вільно.
3. Вони шанують право всіх народів вибрати собі форму правління, під якими вони бажають жити, і вони хочуть, щоб дістали свої суверенні права й автономні уряди всі ті, що їм їх зрабовано.
4. Не переосучуючи їхніх власних зобов'язань, вони будуть домагатися вільного доступу всіх держав, великих і малих, переможців і переможених до світової торгівлі і до всіх тих сировинців, що потрібні для їхнього господарського добробуту.
5. Вони будуть намагатися довести до цілковитої співпраці всіх народів на господарському полі, щоб гарантувати їм кращі умовини праці, господарський зріст та соціальну безпеку.
6. Вони надіються, що після остаточного знищення націонал-соціалістичної тиранії буде створений мир, що дозволить усім народам в їхніх мордах жити в повній безпеці і дасть змогу всім людям у всіх краях вести життя, вільне від страху і злиднів.
7. Цей мир має забезпечити всім народам вільне судноплавство на всіх морях і океанах.
8. Вони вірять, що всі народи світу мусять з практичних і обличевих мотивів зрештиса стосовання збройного насилля. Тому, що в майбутньому не можна буде зберегти миру, якщо будуть не народи, ani за допомогою

свого поспішного об'єсння на суші, воді і в повітрі далі матимуть змогу стосувати вірство або нею загрозувати, вони уважають кінечним розв'язати ці народи, щоб створити загальну і постійну систему безпеки в Європі. Вони будуть також підтримувати усі ці заходи, що можуть полегшити миролюбивим народам гнітучий тягар зброєнь. До цієї "урочистої клятви" потім примутилися усі без винятку переможці в тім рахунку і СРСР та підтвердили "Атлантийську Хартію" своїми підписами.

А що ми нині бачимо? Яке попірання і обман "Атлантийської Хартії" було потім в Тегерані, Ялті і Потсдамі?

СРСР підписала "Хартію", а 50 років закучала вже в кождани багатоміліоновий народ різних націй, які стогнуть в ярмі, кричать про рятунки до всього світу, а світ не чує, мовчить...

Росенко.

до питання "Нашої сили".
/докінчення/

досить часто ми чуємо про ворожість "західняків" до "східняків". Якщо вона і проявляється - то це тільки до їхньої безвідповідальної писанини. Во не можна змовчати і не поборювати творива, де боротьба українського народу в тому разі і збройна, подається в світ, як ворожа інспірація. Адже доходили справи не тільки до заперечення революційних процесів, що відбувалися на рідних землях, а навіть подавання тих процесів, як якоїсь ворожої українському народові провокації, з метом, щоб мати повід для розправи з українським народом. /Дивись збірник "За укр. правопорядок", теж АВ під назвою "наказ хвилі" і інші/. Такі факти, що до питання соборности на еміграції то аж ніяк не можна погодитися з п. Грицьком, що завинив тут тільки той "хто несе на собі відповідальність за три роки організаційно-політичного керівництва цією еміграцією іменем емігрантської більшости". На думку п. Грицька все лихо полягає в тому, що соборництво "західняків" припускає паралелізм Львів - Київів, що "основна державна величина України з її київським надніпрянським центром трактується не як субект, а як обект соборности, що таке "соборництво" догори ногами викликає в нього "східняка" роздратовання і спротив". І далі "цей перевернений догори ногами образ України на еміграції, коли велике стало малим, а мале великим, і довів до таких хворобливих розмірів проблему "Схід - Захід" у нас на еміграції".

Отже договорились. На еміграції образ України перевернений догори ногами. Іронією долі західньо-українська меншість на еміграції виявилась більшістю, а центрально українська більшістю - меншістю. І ця меншість ніяк не може згодитися з фактичним станом своєї меншости. Ця меншість роздратована і всіма своїми силами намагається представитися на еміграції більшістю. А чи не даремне те роздратовання і той спротив, чи змінить воно фактичний стан нашої еміграції, хто винен тому, що ми на еміграції меншістю? А хто нам перешкодить виступати разом від "своєї меншости" і від "більшости", чи та більшість відсепаровується від меншости? На справді націоналіст соборних центральних земель не змінює масштабів на еміграції, він міряє також міркою і еміграцію, якою міряє і країну для нього нема поділу за місцем народження і походження української еміграції. Він не роздратовується "переверненням на еміграції образом України". Він завжди і скрізь дивиться на український народ як на цілість і користується однаковим довірям у того народу. Для нього нема вищих і нижчих, менших і більших, він міряє одним масштабом і країну і еміграцію.

Пан Грицько зверзиться на "західняків", що вони поборюють "східняків" політичні організації, які якраз сповнені бажанням "рятувати загроженому українську соборність - шукать нових організаційних форм на шляху творення всеукраїнської політичної сили".

На справді соборність наша на еміграції загрожена, але загрожена не політичним керівництвом української еміграції. Соборність наша загрожена збоку нашого смертельного ворога - московського більшовизму та його агентури. Ми будем свідомі того, що більшовики кинули не один дескток добре вишколених організаторів політичного заколоту серед еміграції.

Іхнім завданням є морально й політично розкласти еміграцію. І їхнє завдання як рівнож виходить, є роздмухувати іскорки непорозуміння серед різних політичних груп, до негасимих пожеж. Їхня агентація настрове православно-католицьких проти католіків, західняків проти східняків і т.д. Цього ж ніколи не можна забувати. Може бути так що суб'єктивно по своїй душевній простоті, п. Гришко хотів би допомогти загальній українській справі, але об'єктивно ставитися до його статті, то вона ще більше поглиблює річку Збруч, бо нашо і кому потрібна класифікація і поділ українського народу по його ступенням національно-державної свідомості. І чи ж відповідає це правді - це ж видумка хорої на маків величності людини, в цьому випадку самого п. Гришка. Також, чого лізти зі шкіри і доводити що "східній" українській еміграції "належить вирішальне слово нині і завтра".

Хто цьому перечесть? - але... чому якраз "вирішальне слово" на еміграції мало б належати "східнякам" чи "західнякам", а не одним і другим що в національному понятті творять один український народ. Хіба це не хвороба загумінкових амбіцій "політиків" що ніяк не хочуть думати соборницькими категоріями, та заперестати вправляти "політику" губерній чи провінцій. Хто, де і коли обмежував "східняків" у вирішальних питаннях на еміграції? Твердження і висновки п. Гришка абсолютно не відповідають правді.

Що до нашої головної сили, тут п. Гришко не відкрив Америку. Так, наша сила в Києві, в Полтаві, в заводах Дніпропетровська, в копальнях і заводах Донбасу, Кривого Рогу. І рівнож, наша сила в українських селах Закарпаття, Галичини, Волині - всьди де живе український народ на своїх матірних землях. Де скупчена головна маса українського народу, там і головна наша сила і у відповідному відношенні до неї, ми розбудовуємо стратегію і тактику всеукраїнської національної революції.

А Б Н Р О З В У Д О В Е С В О І С И Л И

Літом 1918 року відбувся великий Конгрес свободолюбних народів світу, що об'єднані в один могутній Атабильшовицький Бльок Народів - АБН. Нині АБН об'єднує більше як двадцять народів, східної і південно-східної Європи та підсоветської Азії. Народи АБН зібралися на цей історично ваги Конгрес, на якому винесли дуже важливі рішення в боротьбі проти большевицько-імперіалістичної загрози та брутального терору Москви, над поневоленими і загроженими нею народами.

На Конгресі змінено статут АБН та обрано нові Органи цієї організації. До Президії Ради Народів обрано: аотша - головою, туркестанця і серба - містоголовими, грузина - головним секретарем. До Комітету увійшли: українець - голова, білорусин і литовець - містоголовими, маляр і словак - секретарями. Членами Комітету є представники всіх інших народів. Суд чести і контролю обсяжені представниками козаків, північних кавказців, румунів, ідель-уральців і болгар.

Конгрес видав Маніфест - до всіх народів світу де стверджується теперішня політична ситуація.

"Порятунок світу лежить не лише в ліквідації большевицького тоталізму, рабства і гніту, але і у зникненні самого огнища Європа і Азії - російського імперіалізму. Людство мусить скинути з себе не лише кайдори большевицтва, але і радикально вирішити всю проблему Європа і Азії. Росія, як кайдоломерит народів повинна перестати існувати, незалежно від того якими назвами чи конституційними формами вона не прикривалася б. Многонаціональна її природа становить основу її імперіалізму. АБН, як бльок народів, дуже далекий від будь якої національної нетерпимості і національного егоїзму. Навпаки, суть нашої боротьби є відокремлення одних народів від гніту других. АБН шире витав би в своїх лавах у боротьбі проти большевицтва і росіян, які на рівні з іншими народами також страждають від большевицької тиранії.

Але народи об'єднані в АБН, в ніякому разі не можуть іти по шлях з прихильниками ідеї "великої невідомої", а розриваючи свої кайдори з шийками большевицької неволі, накладати на себе кайдани "невідомої", тобто російських імперіалістів, лише одного відтязку...

Відродження Європа і всього світу, порятунок людства і його цивілізації можливі тільки у формі вільної співпраці самостійних національних держав, як рівних з рівними. Цього можна досягти, лише шляхом остаточного безповоротного знищення російського імперіалізму, шляхом розвалу російської імперії на самостійні соборні держави в їх національних територіальних кордонах.

" Наші визвольні резолюції - говориться далі в Маніфесті АБН - несуть страждучому людству не лише справжній мир і порят унок цивілізації, не лише державну самостійність всім поневоленим народам, але й забезпечують цим остиннім новий соціальний лад, досягнення тих ідеалів, до яких вічно прагнуло людство..."

Сенсом і змістом всього соціального ладу і господарського життя народу буде не накопичення в руках незначної частини населення, або в державних маєтках і цінностях, а забезпечення росту культурних і матеріальних потреб населення.

Однією з головних гарантій свободи особи, її господарської незалежності і основою творчої участі в господарському житті - буде надання громадянам економічної свободи, під якою розуміється: право приватної власності на продукти праці і засоби виробництва, право вільного вибрання професії і роду праці, якщо вони мають суспільно-корисний характер, право і можливість виявлення творчій господарської ініціативи, рівноправність сторін в укладанні трудових договорів, законом гарантоване право захисту своїх трудових і маєткових інтересів судовим порядком, право вільного переселення і мешкання, право торговельних договорів і взагалі творення всяких господарських дій, що не заперечують законом моралі, або не порушують прав і свобод інших громадян.

Використання права приватної власності на засоби виробництва з метов експлуатації робітників не буде допущене відповідним робітничим законодавством, податковою політикою і всією економічною системою. Головні галузі промисловості, транспорту, енергетики і ін. / націоналізуються або муніципалізуються. Нова національна соціально-економічна система виключає в цих галузях експлуатацію, бо робітник стає співгосподарем. Кооперативна самодіяльність населення користуватиметься повною свободою.

Вся рекавізована більшевиками трудова власність і в першу чергу селянські землі - повертається безкоштовно їхнім попереднім власникам, або їхнім нащадкам в повну спадкову приватну власність, у розмірах, які будуть установлені законами національних держав.

Колішнім поміщикам і капіталістам права власності на їхні колишні землі, фабрики, заводи, копальні й інші капітали не буде повернена. Всі примусово створені форми володіння / колгоспи, кустарно-виробничі артілі, державні споживачі, житлові і інші кооперативи іт.д. / ліквідується.

Нові господарські об'єднання громадян можуть виникати лише на дієсно добровільних засадах.

В основі виробничого законодавства лежатиме:

а/ визначення прав та обов'язків не лише робітника, а й працедавця, не залежно від того, до якої категорії належить працедавець у тому числі й уряд. ці права зберігаються судом.

б/ унормовання робочого часу,

в/ відсутність будь-якої державної регуляції в справі технічного нормування праці.

г/ повна свобода професійного руху, ґрунтованого на добровільних засадах і цілком незалежних від державних установ,

д/ свобода захисту своїх економічних інтересів,

е/ гарантія найменшого заробітку за повний робочий час на рівні прожиткового мінімуму, при чому в поняття прожиткового мінімуму входить не лише витрати на побутові потреби, а і на духовні потреби робітника і його сім'ї,

ж/ право робітничого контролю і участі в прибутках підприємства, з всебічними співвідношеннями справді пазової участі в капіталах підприємства.

Громадянам інтелектуальної праці, як працюючим, поруч із повним забезпеченням їх прав буде надана самостійність і свобода творчості, з всебічною підтримкою держави і суспільства в їхній діяльності. Всім громадянам національних держав без різниці статі, національності, релігійних і політичних переконань, а також і маєткового стану нададуться рівні політичні права у виборах до всіх органів правління, повна і ніким не обмежена свобода висловлювання, слова, преси, недоторкості життя, пересувань, петацій й скарг, зборів, спілок і об'єднань, в тому числі й політичних.

Створення всіх господарських і політичних об'єднань провадитиметься явним порядком. Законна не можуть передбачатися будь-яких поборів за

дії, вчинені в межах політичних прав населення.
 Всі органи і установи большевицького терору і насильства /НКВД, концентраційні т.зв. "поправчо-трудоі табори і ін"/ негайно і на завжди ліквідується, а всі засуджені й заслані негайно звільняються. Відповідальні виконавці большевицького терору і гніту стануть перед судом разом із ціл-компартії, членами большевицького уряду, прокуратурою і ін., як найтяжчі злочинці перед народом і дадуть відповідь за всі свої нечужані злочинства, за моря пролитої ними крові. Наближається день вирішального бою пр. гнічених і загрожених большевизмом народів за своє національне і соціальне визволення...

Недалеко той день, коли всі ті, хто в своїй боротьбі проти большевизму не зєднав ще своїх лав із Великою Національною Революцією Народів, в тому числі і сам російський народ, стануть під прапором цієї революції.

Волею народів і людей всього світу, зєднайтеся в боротьбі проти большевизму за свободу народів і людини".

Президія Конгресу АБН.

В цьому маніфесті як не може все бути ясніше - з'ясовано, за що бореться Антибольшевицький Блок Народів, до якого повноправним членом входить революційна воююча Україна.

Ми, що належимо до ОЛН, що стоїмо в одностайному фронті АБН мусимо знати всю платформу АБН і вести не тільки боротьбу за її здійснення, але й поширювати її між чужинецьким світом та приєднувати до неї нових членів АБН.

o - o - o - o - o

Др-Ізіна.

Статистика розстріляних НКВД.

Український часопис "Фронт Антибольшевицької України /ФАУ /, що виходить у Швейцарії в ч.-І за серпень 1948 р. подає статистику розстріляних НКВД. Часопис дослівно пише так: - "на підставі документів знайдених підчас останньої війни, підтверджується, що з 1917 по 1941 р. большевицька влада розстріляла: 28 єпископів, 42.800 священників, 75.500 купців і фабрикантив, 590.000 колишніх військових, 9.000 лікарів, 7.000 учителів, 815.000 інженерів та інших фахівців, 129.500 осіб без професії". Підчас єжевської репресії було заарештовано і заслано в концтабори - на далеку північ 18,634.000 осіб, з них загинуло від голоду, холоду, надлюдської праці, пошесті і куль єнкаведистів 4,977.000 осіб, голод в 1933 р. на Україні звів у могилу 8,496.000 населення...

Отже коли підрахувати ці статистичні дані - будемо мати жахливу картину сталінсько-большевицького терору. Єнкаведистські компартцекиستی хоростоко убили за час від 1917 р. по 1941 р. 14,941.828 чоловік населення СРСР, в тому числі чоловіків і жінок. А про те скільки убито і знищено поза цими цифрами тасмницею "береже" саме НКВД. -

o - o - o - o - o

В.Р.Болярнич

Зла воля - чи політична неграмотність ?

В Деклярації Президії Ради Народів АБН /дивись "У.Т." ч.63 /, ясно окреслено, що "АБН - це країнова а не еміграційна формація" та що, "основним тереном дії АБН є рідні землі поневолених російсько-большевицьким імперіалізмом народів". Тому то, "закордонна вітка АБН спирається на реальну силу діявоно і організовано воюючих за суверенність своїх батьківщин народів АБН".

Завдання і цілі АБН, є з'ясовані в Деклярації та платформі АБН. Це твір революційний, що об'єднує всі поневолені большевизмом народи, які революційним порядком спираються на власні сили ведуть спільну боротьбу проти советських окупантів. Щоб координувати всі сили поневолених народів, АБН змагається за їх консолідацію, і у висліді проведеної консолідації зовнішніх дій з двома іншими національними формаціями та створено т.зв. АБН. Аво створення АБН-у, не заперечує існування

кожної з тих трьох формані, як окремого центру об'єднаних в ньому народів. Тим більше, що АБН має характер бойово-революційний, розпоряджає повстанськими арміями об'єднаних народів, що діють в підсоветській дійсності. АБН - це осередок координації дій всіх визвольно-революційних сил уярмленими більшовиками націй.

Про це найкраще говорить склад політичних сил на які опирається АБН, нешто: Альбанський Рух Опору, Білоруський Національний Центр й білоруські повстанчі сили і білоруську національно-політичну визвольну організацію, Болгарський революційний визвольний фронт, Грузинський революційно-визвольний фронт, Козацький визвольний рух, повстанчий і революційний рух народів Північного Кавказу, Литовський ризистанс, Лотаський революційно-визвольний рух, Мадярський рух спротиву, Румунську революційну організацію, Сербський революційний рух четників, Словацький Дієвий Комітет, Татарський визвольний рух, Туркестанський національно-визвольний Комітет єдності, Бачмачський повстанський рух і УГВР, УНА, ОУН.

Особливо український визвольно-революційний рух очолюваний ОУН/р/ і УГВР, опирається на збройних силах УНА, доложив і докладає великих зусиль до активізації і організації визвольних дій усіх уярмлених червоном Кремлем народів.

На землях батьківщини, що є теренами визвольних дій АБН, всі народи підтримують акції АБН, чого доказом є прихальне ставлення словацького, хорватського, білоруського, польського і ин. народів, до рейдувчих відділів УНА. На еміграційному вітанку, підтримку для АБН дають еміграційні маси тих народів, які беруть участь в АБН. можна ствердити, що еміграція поневолемих більшовиками народів, поставалась не тільки прихально до ідей АБН, але рівнож приймає участь в його акціях, даючи йому моральну і матеріальну підтримку. Особливо матеріальна поміч, що є середником до посилення роботи АБН за кордоном і на теренах батьківщини, знаходила завжди серед українського і чужого громадянства, належне зрозуміння й прихальне ставлення. Українська еміграція і еміграція ин. народів, на всіх європейських й поза європейських теренах, виявляючи свою солідарність з ідеями АБН, є рівночасно моральною і матеріальною базой на яку опирається спільний фронт всіх поневолемих більшовиками народів.

Але ще й сьогодні, трапляються між українським суспільством люди, які, дивляться на все крізь особисті чи партійні окуляри, і не рідко роблять з чорного біле, або з білого чорне... Якраз ідеї АБН їм не тільки не любі, але сам факт існування АБН, дражить їх "патріотичні" почування та виводить з рівноваги. Щоб знайти причини їх негативного ставлення до АБН, треба би розкрити заклоу іх тайної позаклуісової гри що ведеться за осягнення часто особистих чи групових цілей. Ця тайна позаклуісова гра, доводить тих людей так далеко, що вони не зв'язують навіть на це, до своєю ворогом поставою до революційно-визвольної організації поневолемих більшовиками народів, сповняють немалу частину роботи більшовицьких агентур, які з питомою енкавулізівською заклістю поборюють всюди визвольний фронт уярмлених нами народів.

З жалем треба ствердити, що серед деяких кругів української еміграції на терені В. Британії, ведеться противизвольна кампанія, особливо звернена проти діяльності АБН. Можна б на це прикре явище не звертати уваги, вважаючи його за прояви партійної чи групової роботи. Може і так воно є, але особи які ведуть цю шкідливу противизвольну роботу, прикриваються пляшкою суспільно-громадського патріотизму, і як суспільно-громадські "діячі" використовують свої позиції до таких потягень, до яких не мають права які вповноваженя від громадянства.

І тут приходиться ствердити, що таке поступовання тих осіб не тільки порушує їх компетенції, але є рівночасно свідомим надуметтям умацтовань отриманих від цілого суспільства. Повстає питання; на чому ці люди опирають слов брудну, дволичну гру, звернену проти АБН?

На свідомій, злій волі - чи на своїй політичній неграмотності? - Во є власне факти, які промовляють за одним і другим. Але нам хочеться вірити, що тільки національно-політична незрілість деяких людей покликаних до великих обов'язків, може довести цих деяких "діячів" до подібних виступів, вживаючи метод яких, кожний свідомий українець належно посоромиться. Це дивнішими є факти, що як якраз ці люди, походять з середовища, яке називає себе "дійсними демократами", великими "патріотами", "соборниками" і т. п. Але в практиці, оці рекламовані "псевдодемократи" не знають товарищії до жодного українського визвольного руху, не хочуть розсудувати волі й бажань громадянства і своїм "холодним розумом" протиставляють ідеям і гетіям українського визвольно-ре-

волюційного життя і його розвитку. Декларують себе всеукраїнським "патріотами", а на ділі їх "патріотизм" має характер партійний і часто зовсім егоїстичний. Називають себе "сборниками", а поза кулісами де не сягають очі громадянства, ділять українське суспільство на "східняків", "західняків", "православних", "греко-католиків" і т. п. Тахцем цюкують одних на других та постійно погублюють зборці. Не люблять націоналістів, поборюють "диктатуру одної партії" / фактично не існуючої /, критикують "горячі голови" "націоналів", а самі поборюючи всіх і все що не виходить з їх "ініціативи", не перебирають в жодних засобах чи потягненнях.

Рівнож хотять накинути з гори свою волю місцевому українському громадянству, та диктувати йому, яке має бути його відношення до визвольної-революційної форми.

Тимчасом українське громадянство, оця залюбки називана "патріотами" - "маса", вже давно національно-арілим елементом, який здібний діялуватися сам, у своїх симпатіях до українського самостійницького руху. І тільки воля й бажання громадянства, можуть вирішити його відношення до справи матеріальної підтримки для фронту поневолених народів. Чогож тоді панове "суспільні діячі" намагаються дезорієнтувати суспільство, та ведуть акцію проти матеріальної допомоги для визвольних дій уярмлених більшовиками націй?

Ми не в країні диктатури, а в країні вільній, в якій кожен українець чи українка розпоряджає свободою і своїм національним і людським сумлінням до братів і сестер, уярмлених комуністичною диктатурою. І як не прикро, але треба ствердити що маємо до діла з аморальними проявами поодиноких осіб, яких робота рівняється в багатьох випадках - провокації, веденій на шкоду українській визвольній справі. Бо якже ж це инакше назвати? Може мають право, такі чи інші особи, відмовлятися від активної участі в підтримці такої чи іншої визвольної форми, бо тут передовсім, їх національна свідомість і любов до народу вирішують їх ставлення до визвольних змагань поневолених народів. Але, коли їх робота прибирає провокаційний характер, то треба називати все по імені, щоб загаль громадянства ніг бачити де і в чому криється злочинна робота. Про моральний упадок і втрату почуття громадської відповідальності, свідчать між рядом інших справ - керинна робота в терені, посилення акції проти визвольної-самостійницької діяльності, вживання при цьому погроз та застрашування поліцією.

І тут питаємо отверто; чи ви свідомі цього, яку роль берете на себе, панове? Подібні провокаційні виступи не сьогоднішні. Вони вже не раз витискали своє п'ятно на українському житті. Український народ боровся з ними і п'ятував підчас панування різних оккупантів. Бо навіть в героїчних часах Мазепинщини, були Кочубей... Додошиків і провокаторів не бракувало в нас, підчас польської окупації, німецької інвазії і совєтської тиранії. І український народ навчився розпізнавати дійсних патріотів від патріотів-провокаторів. Чи ж би і тут на еміграції, доводилось нам щось подібного зустрічати? Чи і тут, находитися люди, які по своїй "спеціальності" залуцують вправлятися в провокаційній роботі?

Але починається той, хто вважає що В. Британія, це країна гітлерівської чи комуністичної системи, де можна провокаціями, випата своїх політичних противників, а рівночасно відгравати роль великого "патріота".

Щоб не бути голословним, наводимо кілька фактів, які вказують на політичну неграмотність та неспідомість тих "діячів", які стивають жертвами плянових провокацій ворожих агентур.

Одним з представників СУВ-у, п. К. поїхавши до Єтландії відвідати осередки українських робітників, заявив майже поліційним слідством в справі збірки на АБН. Щоб підкреслити свої спроможності та "здобути" потрібні / йому - чи кому ? / інформації відносно збірок, він не завагався застрашувати людей поліцією, депортацією і т. п. Знова индай представник, п. Турко в одному з осередків українських робітників, виступавши остро проти АБН, заявив що " АБН - це російська організація, яка повстала в 1945 р". Тут, трудно повірити щоб влієності, п. Турко був настільки темний, тут є наслідкування "патріотів" та поширення їх провокаційних вісток. І цікаво, чи з таким доурченням виїжджає п. Т. в терен? - Може тут непорозуміння? Якщо так, то поносять за него всю відповідальність чинники які стивають СУВ. Але де їх шукати? - коли голова СУВ-у, виступавши рівнож проти АБН, мотавує свої позиції там по... АБН не існує. Як страшно для українського суспільства на цьому терені, що п. голова не цікавиться загальним українським життям і не читає української преси хочби тільки тому, щоб забільшити свій національно-політичний рівень і світогляд. Тоді напевне, зрозуміти бач відповідальність за суспільно-громадську роботу в терені...

Таких прикладів можна навести багато більше і збирає сором за такий низький моральний рівень людей, які стоять на відповідальних громадських становищах. Треба мати відвагу признатися; або це робота протиукраїнських і протывизвольних агентур, або, це олові політичної неграмотності осіб до вгрузли в особистих амбіціях, чи партійних цілях. Якщо це друге, то успіхи цієї керівної протывизвольної роботи були і будуть даремні. Український визвольний рух і рух всіх поневолених народів, в процесі свого розвитку і дій, є єдино - правильний і непереможний. Не поможуть погрози, доноси, провокації, чалашивий і підступний патріотизм чи інші середняки, які будуть множити жертви українського народу. Бо український народ вже знайшов свій шлях, який єдиний веде непереможно до освяченої кров'ю мети: Української Самостійної Соборної Держави.

Я. Івн.

У К Р А І Н К А -- В Р О З Б У Д О В І Н А Ц І І

Ще за глибокої давнини, створився в нас наш власний національний тип української жінки. Вона передовсім відзначається вродженою інтелігентністю, здібністю до тонких і глибоких переживань, має лагідну вдачу, ніжність, сподумену зі свідомістю своєї відданості родинному життю і вихованню дітей. В ній є своєрідний духовий аристократизм, жвавість та енергійність з великою вухливістю та любов до праці. Але одноразово в ти, ширині й глибині її духових прагнень не дає їй замкнутися в межах особистого чи вузького родинного життя. Є відомим, що національний тип українки, це її холерико-сангвіністичний темперамент. Він, як відомо, характеризується швидкими процесами сприймання і акції на них, а також великою енергійністю, що має иноді характер агресивності. Отже завдяки такому темпераментові, українська жінка все в русі, вона дуже працьовита і блякуча. Має нахил до командовання навіть в родинному житті, і не терпить жодної образи.

В історії середньовіччя відомо, що найсильніші були ті народи, у яких морально високо стояло жіноцтво. Українська жінка має дуже добру славу, як з боку фізичної конструкції, так і психічних властивостей. Особливо багаті скарби отримала українська жінка в галузі духовій. Вона з одного боку живе своїм повноцілним особистим і громадським життям, а з другого боку - виконує своє основне родинне призначення: є матір'ю й виховницею своїх дітей, вірним другом свого чоловіка і добрим ганієм родинного щастя.

Нові часи історії нашого народу дали цілий ряд визначних українських жінок, що ними міг би гордитися кожний культурний народ. Між ними були і є самовіддані патріотки-революціонерки, як ось Маруся Ковалевська, Людмила Волькенштайн, Софія Галечко, Олена Степанівна, Ольга Басар'яб, Олена Таліга і цілий ряд інших. Нам відомі імена жінок-революціонерок, які палаючи великою любов'ю до України, до свого рідного народу, віддавали своє життя в боротьбі за самостійність і соборність України у бурхливих революційних 1917 - 21 рр., з часів трицятилітньої боротьби під більшовицькою окупацією, в ямах смерті, в концтаборах Півночі, в часі другої світової війни в розгарі гітлерівських звірств, та в героїчній боротьбі ОУН і УПА.

В останніх місяцях, часописи знову приносять нам вістки про перехід чеської і німецької границь свіжими відділами УПА, а серед них ходять рівнож і озброєні відділи жіноцтва. Любов до Батьківщини, до родини, не дає їм терпіти терору й знущання з боку нацистичних і вони стоять в лави героїчної УПА, на захист своєї родини і народу.

Поміж українським жіноцтвом не мало було й талановитих письменниць. Виступають згадаєти Анну Гербінок, Олену Пчілку, Дніпрову Чайку, Наталю і Олену Кобилянські, Лесю Українку, а нани Докію Гуменку і інші. З поміж українських жінок вишло також багато актрис - нап. Марія Заньковецька, що своїм талантом зрівняється з великими світовими актрисами як Сар'я Бернард і Леонора Дузо.

Ціна високо материнство, як джерело продовження життя.
З твоєї родини твори кивот раси Нації.

/44 Прав. життя укр. нап.

Українська жінка дала також багато діячів науки - проф. Харківського університету Олександра Боніменко, проф. Київського університету петелія Мірза-Азек, яку /прізвисько її є вірменське, тому що вона одружилася суль з вірменом, з яким потім розлучилася/ - учений педагог Софія Гусова. Заслуженими громадськими діячами були: А. Рудницька, О. Лисилевська, лодина Черняхівська, петелія Мюринська. Потрібно згадати таких жінок - лікарів 1917 - 21 рр. як Софія Галачко, О. Степанів, А. Дмитренко. Нажаль ми дуже мало знаємо про героїнь і А. Мотиланцева. Особливо знаменний є те, що всі згадані жінки сподобували гласно свою любов до батьківщини з любов'ю до своєї родини до своїх чоловіків, батьків, дітей. Своєю величезною мужністю завзята в боротьбі проти ворога України вони сподобували знадвичайною ніжністю до чоловіків і дітей і це не перешкоджало працювати на громадській ниві.

Умови підсвітового життя надзвичайно тяжко відбилися на українській жінці. Після революції та колективізації і індустріалізації СССР, матеріальний стан українського народу захлюво погіршався. Недостатнє харчування, довгі оди, негігієнічні умови життя, а до того ще й тяжка, непосильна для жіноцтва праця руйнують її здоров'я. Особливо тяжким ударом став для нашого населення голод 1932 р., який забрав у могилу до 8 мільонів нашого населення, підірвав здоров'я тих, що залишилися живими та тих, які мали народитися. Друга світова війна зруйнувала всю Україну. Це все відомо відомо відомо на моральній і матеріальній стані нашого жіноцтва. Гім більше, що більшовики, працюючи на Україні, свідомо деморалізували українську жінку, щоб зламати релігію, мораль і підвалини міцного українського родинного життя. дітям прущеплювали непошану в навіть цілковите презирство до батьків. Серед молоді більшовики шарили погляди на кохання як на звичайну фізіологічну потребу, а не шлюб як на звичайну формальність, яку можна позбутися однією рукою.

розірвання шлюбу вважалось досім звичайним нормальним явищем, яке не лежить на сумління жінки або чоловіка, а від цього моральне каліцтво дітей зростало. Розкладала і українську жінку і друга світова війна, коли чоловіки пішли на фронт, а Україну окупували гітлерівці.

Але не дивлячись на такі ненормальні явища, українська жінка, навіть при таких розкладницьких умовах оберегла себе і свою жіночу честь. багато наших жінок, підчас коли органи НКВД вештували мільйони українців, розстрілювали їх, засилали до концтаборів - виявляли героїзм, що перевищує героїзм жінок інших націй. Наші жінки цілими місяцями а то і цілими роками уперто ходили до НКВД довідуватись про долю своїх рідних, носили їм передачі і разом з чоловіками їхали добровільно на страшну каторгу. Вони проходили пішки тисячі кілометрів, щоб побачитись зі своїми заарештованими чоловіками. Підчас другої світової війни, і по ній, наші жінки пішли зі своїми чоловіками разом на еміграцію, не злидні, поневіряння й тяжку працю, оберігаючи свою вірність і жіночу честь. А на еміграції багато з них не віднайшло своїх чоловіків, але вони залишились на еміграції, не повернула на "родину", протестуючи тим прот. поневоленая України. Мораль нашого жіноцтва в цілому стоїть на багато вище, ніж мораль жіноцтва інших націй, які мають тисячолітній свій державу. Українські дівчата і жінки тепер приймають активну участь в УПА і завзято борються з воюючим, знищуючи свою честь, свій шлюб, своїх дітей і родину. Вони є дійсно героїнями, що гідні найвищої пошани.

Родина є основна клітина суспільства. Коли здорова родина, здорова і суспільство. жінка в основному є носій здоров'я і моралі родини. Від неї кінцею кінцем залежить стан суспільства. Історія людства свідчить, що найціннішими були ті народи, у яких висока стоїла жіноцтво. "Батько стоїть вище сотні учителів, мати стоїть вище тисячі батьків" - так говорять звикли мену.

Майбутнє України значною мірою залежить від нашого жіноцтва. Воно повинно зберегти нашу прекрасну традицію, берегти свою честь,

як найкраще виховувати своїх дітей і тримати здорове, змістовне родинне життя. Дітям мусять особливо зберігати своє національне самовищнення на еміграції, нац. охоронювати свою і виховувати своїх дітей українцями. Від постаті дітям заважає чи прасякне в нашій еміграційній масі осміяння, чи утвориться якийсь моральний грунт, на якому у хвилю потребу повстануть тисячі наших «і ок лицарів», до підути у військ. Українську Самостійну Свободну Державу. Від наших жінок залежить у великій мірі турбота і допомога воякам УПА - що роками знаходяться в безласосередніх боях з ворогом України, в тилку частково зробились на захід ринені і знесилені, щоб розквітати наші діти вояками України. Вони потребують нашої матеріальної допомоги і опіки і наші дітки на еміграції це зрозуміють.

Ляма - тинке була, а й буде зсоди - українською жінкою і чи може бути спокійніт за майбутнє нашої нації, за справу відродження України.

0 0 0 0 0 0 0 0 0
0 0 0 0 0 0

н.От.

найголовніше наше збедання.

Справа нашої суспільно-громадської праці на теренах Англії є настільки актуальна, що вона не сходять зі сторінок не тільки української преси, але ще й сторони журналу "Визвольний Шлях". Здається ще й не було ні одного числа журналу, де б не порушувалось питання суспільно-громадської праці. На жаль, наші суспільні діячі та прещенники не зміють застосовувати тих практичних порад і вказівок, що позитивно розв'язують актуальні питання, які трапляються в кожному житті суспільства, чи висвітлюються на сторінках преси. Українська еміграція, що протягом 1947-48 р. прибула на цей терен, має все чим похвалитися в галузі наведення власного суспільно-національного життя, як також певними досягненнями в суспільно-громадській праці. Тут здається, немає ні одного гостелю, де перебувають українці, що там не виконувалась якась та чи інша культурно-освітня чи громадська праця. Щоправда, в одних гостелях вона є слава, в других сильніше. Це залежить від умінь працювати, наявності громадських діячів, а в першу чергу від виявленні доброї волі українського громадянства. В нашій суспільно-громадській праці маємо досить багато перешкод, які нам приходиться перемагати, а особливо в умових життя на цьому терені, які є дуже відмінні від життя на європейському континенті. Одначе бажання і добра воля перемагає всі труднощі і не дивлячись на те, що переважні скількість українців працює до Англії не так давно - вона зуміла проявити свою ініціативу і не тільки зрушити з мертвої точки всю суспільно-громадську працю, але і започаткувала її зсоди наново. Але... це одне "але" в нашій праці. Це "але" полягає в тому, що в більшості провадимо всю нашу працю у власному середовищі, тобто здійснюємо внутрішню українською суспільно-громадською працею. Ми зобов'язані все не звертати на нашу зовнішню працю, яка в сучасний момент є не багато важливіше для нашої України. Хоч для ми не маємо наміру зменшувати вагність і вагу суспільно-громадської праці серед українців, бо й вона дуже потрібна, одначе як політична еміграція, повинні в першу чергу зсоди ставити перед собою питання в тій площині: що й яку користь та чи інша наша праця приносить нашій батьківщині? Як і в якій мірі допомогає Україні, а її визвольній боротьбі? Це мусять бути головний пунктом, з якого й виходимо, започатковуючи й виконуючи ту чи іншу працю в громадській діяльності. Це дуже яскравий приклад, який гідний вивчення і який вказує нам як пра уміти можна використувати всяку нагоду, щоб популяризувати добре імя України не тільки середомі, а і здобувати Україні прихильників. Один з українських плестунів 10 днів перебував у міжнародному плестунському таборі в швейцарії. Він доповідає, що серед 40 чужинців він був один українцем, та що був досить популярний серед них. Він дуже гідно представляв

всіх пластунів інших націй справою України, що протягом 10 вечорів йому впродовж часу прийшлося оповідати чужинцям про Україну, її боротьбу, оповідання настільки зацікавили присутніх і змалювали велич України дуже зваві дискусії виключно на теми України, а у висліді не тільки захисті Заходу від большевицької авари, але всі 40 чужинців стали великими прихильниками і приятелями України.

Знаменним є те, що таку велику роботу виконав лише один українець-пластун, в чужому середовищі, де зовсім не було ні одного українця. То ж дійсно, яку о м. . . українці 30 - 40 тисяч могли б зробити для української справи за цілий рік нашого перебування тут? Скільки б прихильників та розуміння ми все могли б мати до нашої визвольної справи оточуючого нас населення, яби ми поступали так як це зробив пластун у Швейцарії та якої була в нас добра воля?

А для нас, як для українців, визволення України з під большевицького імперіалістичного ярма, її самостійність і державність є конечно необхідність, а першочерговим завданням було і буде якнайширше популяризувати серед чужинців ідеї української боротьби, репрезентувати добре ім'я України та захищати його на міжнародньому форумі.

це обов'язок кожного емігранта. Чим більше Україна буде мати серед чужинців прихильників, чим більше і докладніше ми будемо усвідомляти світ про нашу боротьбу - тим скорше буде досягнута наша мета. Нехай навіть кажуть на нас, що ми є фанатики своєї справи. Це не пошкодить нам, бо лише так а не інакше ми можемо прислужитися Україні. Ми ніколи не були хворобливими фанатиками і не будемо, але в ім'я України і її визволення ніхто з нас не завагається віддати свої сили і своє життя. це не є фанатизм, а лише живучість і сила нашої ідеї. Якраз в цьому і полягає головний стрижень нашої суспільно-громадської праці на чужині.

Ми знаємо, що чужинці дуже уважно obserwують нас і спостерігають це наше внутрішнє і зовнішнє життя. Про це говорити не потрібно, бо це є цілком зрозуміло. І якраз тут на цьому терені, ми можемо дуже і дуже багато зробити, не тільки для нас самих, як для еміграції, але в першу чергу для України.

Методів і способів для нашої праці, є стільки, що про них не час чого згадувати. Українці завжди були здібними і винахідливими і коли проявлять добру волю і бажання розв'язати ту чи іншу справу позитивно - завжди знайдуться шляхи розв'язки і усунення перешкод.

Але ще раз підкреслимо, що головний тягар популяризації і репрезентації визвольно-революційної боротьби України на міжнародньому відтанку лежить на нашій суспільно-громадській праці.

o - o - o

Ігор В.

НА НОВИХ ПОЗИЦІЯХ, ЧИ НОВІ МЕТОДИ?

В попередніх числах "В.Д." ми присвятили деяку увагу значенню і завданням української преси на терені В.Британії, та підкреслили, що одна нова газета "У.Д." до цієї пори не стала органом цілого українського громадянства і декількох осіб зовсім беззавданно зберігає за собою

Можливо у розв'язці усіх питань суспільно-політичного життя. Тому було навіть радісно повітати новий моток на сторінках "У.Д." в 39 ч. за 10 жовтня, під наголовком: "думка читача". Хочемо вірити, що заява редакції "У.Д." в якій говориться, що ця нова сторінка уседена на те, "щоб дати змогу широким кругам читачів висловити все-сторонньо свої думки і погляди на різні справи нашого життя і що Умохлявити вільну вишнє думку навіть таких, з якими в основному не погоджуємось /цебо гед. - І.В./" - є цілком залучено, і не буде новим

трином посланок людей, але буде заявою ред. яка має ідейне і моральне обличчя перед своїми читачами.

Всеж таки, початок цей, не то що не розвиває наших сумнівів, але має притани відноситися до цієї "заяви" з деяким застереженням. Все зразу, Ред. "У.Д." зазначає, що крім "скорочень" приєднаних статей, вона оставляє за собою право "остаточного рішення про те, чи надіслана стаття може бути уміщена під цю рубрику"...

Ніби тут нічого нема дивного, але знача з дотеперішньої практики, насуваються застереження, чи часом редакційна колегія/якщо така є/, не має на меті дати можливість "вислову" тільки таким авторам і по такій лінії, яка є близька їхнім поглядам, зате для авторів і статей інших напрямків може як звичайно зайти рішення Редакції по даній статті "не може бути поміщена під цю рубрику".

Не будемо пересудувати наших міркувань і з вдоволенням приймемо факт, якщо Ред. "У.Д." направила увагу на попередні статті у "В.Ш." і вирішила станути на дійсних суспільно-громадських позиціях, чого бажає собі ціле місцеве українське громадянство, та відкрила свої сторінки для здорових думок українського суспільства.

Але притягуються цій статті, що вийшла з під пера першого псалмця, що "демократичним порядком" висловив свої бажання в "У.Д." автором цієї статті є п. О. Степовий, для якого завжди "У.Д." рано уділяла своїх "гостинних" сторінок. Статтю п. Степового, Ред. "У.Д." назвала "Закликом Організаційного Комітету" "ОУД"... За автором, ці таємні слова "ОУД", це мала б бути назва одної "політично-прогресивної" партії охрещеної - "Організація Українців Державників".

Заклик "ОУД" є звернений до українського громадянства, про це сказано вже на самому початку, але щоб ближче зорієнтуватися, хто є його авторами, та чого вимагають вони від українського громадянства, треба починати з середини і початку "заклику". В нас приймає, що можна декларация чи заклик, такої чи іншої партії, починається від високо-патріотичних слів, як напр. - "ми така - то і така - то, організація звертаємося до українського народу" і т.д. Автор заклику "ОУД" не пішов проти традиції, хоч переніс дійсний початок шойно на половину другої точки і тут починає традиційними словами: - "Ми, українські емігранти"... але для повного розширення цього заклику щоб зорієнтуватися хто є власне ті "ми" - треба вже тут поглянути на підписи що поміщені на кінці. Тепер бачимо що тими "українськими емігрантами" є пп. "Кириловичський, Сіренко, Воробець і Степовий"...

Засвоївши собі невласливо назву "ми українські емігранти" - читаємо далше - "по перебуванню на терені В.Британії в місті Олдгем /тут автор має рацію - Олдгем дійсно на терені В.Британії/, об'єднуємося в політичну громадську організацію Українців Державників"... На нашу гадку, така заява вбірні вистарчала, щоб довести українському громадянству про їх індивідуальне "об'єднання" по наступило мабуль в наслідок однозгіднення впливів "діяльності" чотирьох осіб, які щоб на остата по задум інших, заложили нову партію... Але автор заклику задумав инакше, він постановив що нагоду використати в патріотичний спосіб і написав цілу статтю. Як основну ціль до такого "об'єднання" автор подає підтримування УНРади і тому закликає українське громадянство іти їх слідом, і "творити такі організації в кожному українському середовищі по всій В.Британії".

Ціль - зовсім не погана, але якже ж автор по наївному і не в час, вискочив зі своїм "політично-громадським" твором з маркою "ОУД". Переглянувши цілість фактів, не можна годитися з п. Степовим що "ОУД" покликаний до життя для підтримки НРади, тут вирінає питання чи насправду для підтримувannya НРади треба творити нові "прогресивні" партії, чи може ініціатори "ОУД" вважали за вілповідне використати засновання УНРади для зовсім інших цілей, яких одних не подають в заклику? Во знаємо, що НРаду створили і підтримують не чікційні організації що складаються з ... чотирьох осіб, але всі ті партії і організації які виявляють свою волю увійти в склад НРади. Чи для п. Степового це за мало і він не довіряє цим організаціям і партіям? Можна тоді в доповнення, підкреслити, що згідно з постановою Виконного Органу УНРади, всі суспільно-громадські установи на всіх теренях вважаються за допоміжний апарат, на якому передовсім опираються ВО у своїй діяльності на чужині. Отже, таким чином на цьому терені такою суспільно-громадською установою є СУД. Тут власне приходиться прагнути, недавні спроби створити на терені В.Британії Української Пар...

ручення ради та був політичною репрезентацією всіх українців на місцевому терені. В тій цілі першого і другого серпня ц.р. була скликана нарада громадських діячів і вибрано організаційний комітет, який мав сконтактуватися з Угладом і ПАМ, та провести підготовку до створення такого Політичного комітету. Були пороблені навіть деякі постанови в тій ділянці, були здороні пропозиції обстоювані тереновою сіткою ОУД/р/, щоб дати можливість взяти участь у творенні такого Політичного комітету цілому українському місцевому громадянству, яке за покликом до Політичного комітету таких представників, до зацікавлені творення такого Політичного Комітету, в пізнішому часі, громадянству, чито з інших причин /до цього повернемо в іншій статті/ - самі доложили всіх зусиль, щоб зліквідувати свій почин. Мотивами до цього була відповідь в цій справі від "Виконавчого Органу", який заявив, що: "Справа українського народу заступає перед світом державний центр Угада" ... а дальше ... "що для терену В.Британії будуть призначені в найближньому часі уповноважені Виконавчим Органом"...

Таким чином, виходить ясно, що ВО вважає за непотрібне творити таку чи іншу політичну організацію для підтримки УГРади, і згідно з дорученням ВО, розв'язано Організаційний комітет до створення Політичного представництва на терені В.Британії.

Пан Ред. "У.Д." був членом цієї Організаційної комісії. В її ліквідації відіграв велику передову роль патріот, якого пояснити цей новий трюк, що в хвилині ліквідації цього комітету, нараз, довідуємось зі сторінок "У.Д." про створення нової "політично-громадської" організації? ... і щойно з появою цього новоствореного партійництва охрещеного "Організацією українців-державників", поглядає в "У.Д." сторінка п. а. "думка читача". Чи часом п. Степовий не виарендував сторінок "У.Д."? Дяка шкода, що не подала "У.Д." адреси фірми, яка продукує того рода політичних патріотів, діячів і партій...

Про цілі і заміри творців "ОУД" найкраще говорить сам "заклик". Автор заклику недокінченими фразами, утисає потребу такої організації, ось якими патріотичними словами: "Не діялячись на безумовну актуальність і правильність поставлених перед собою завдань нашого політичного центру, вороги національної єдності вже розпочали свою підривно-розкладницьку роботу проти УГРади та її Виконавчого Органу". І зараз після цієї фрази пустих слів, не вияснивши, хто є властиво тим, що веде "підривно-розкладницьку роботу", поручає українському громадянству розділюватися в організаціях типу "ОУД". Кого автор зараховує до ворогів національної єдності - це мабуть тайна його середовища, мовою якого він заговорив. Але якщо має автор на думці ворогів українського народу, окупантів наших рідних земель, то зазедви чи таким новотвором як "ОУД" можна принести якунебудь хочби найменшу користь українській визвольній справі, бо воля Україні здобувається не фразами в діламі, не творенням нових "прогресивно-демократичних партій", а об'єднанням всіх наших сил довкола революційно-визвольного руху, по активній боротьбі на батьківщині змагається за волю народу. Але видно, що в автора "ворогами національної єдності" це не є комуністи, не провокатори, не марксиста чи "білогордійці", а такі українці, які однак не належать до визначення "прогресивно-демократичних" напрямків і не поділяють симпатій автора. І якщо, на думку автора, ці люди є ворогами національної єдності", то треба розкрити перед українським громадянством їх шкідливу "підривно" роботу, назвати їх по імені та вказувати фактами а не голими фразами. А може автор утисає за "підривно" роботу всі дискусійні статті в нашій континентальній і заокеанській пресі з приводу створення УГРади? Цебто, всі ті вислови і побажання українського громадянства, яке на сторінках своєї преси, відвертає свою волю й бажання. Якщо так, то пан Степовий думає дуже по "демократичному" наклеп хоче наложити українському громадянству нагадати на уста, а сам в заклику заявляє, що "ОУД" обслуговує всіх людей української національності /на часта, тільки української / демократичного напрямку". Про який, в тім випадку, "демократичний напрямок" каже автор? Чи напрямку слово демократія стало таке забавне для ко-

ного, що пише чи говорить демократія, а думає і робить що інше...
 Далше довідуємось, що ідеолом "об'єднаних" під маркою "ОУД" є:
 "Соборна і Вільна Українська Держава без будьякого тоталітар-
 ного режиму, чи то комуністичного чи фашистівського". - Дуже висо-
 ко-патріотичний тон, але голословний, повний чалшу і демагогії.
 Чи власне "ОУД" відрізняє свої ідеї, від ідей вже давно приня-
 тих і обговорюваних цілим українським народом? можемо запевнити
 пан. автора, що весь український народ і його збройна сила УПА
 на чолі з Політично-Революційним Проводом вже давно жертвами
 крові і каття боряться проти насилля за Українську Самостійну
 Соборну державу, вільну від диктатури і поневолення... Але украї-
 нський народ, борється не за програми чи "прогресивні напрямки"
 за які борються п. С. на еміграції, а в першу чергу здобуває волю
 і право на вільне державне каття, бо щойно тоді, волею вільного
 народу, можна вирішувати устрій УССД. Пан Степовий, назвольку бо-
 ротьбу оскільки на боці, для нього вона не існує, а існують часто
 партійні цілі еміграційного залумінку в ім'я яких, творить нові
 партії "прогресивних напрямків" і оперуєчи "демократією", наслі-
 дує сьогоднішніх псевдодемократичних червоних окупантів України.
 Вони також, захоплюючи владу, відкачали національне визволення, а
 голосили що боряться за "демократію", вільну від капіталістів
 і диктатури фашистів - державу, а в практиці створили найбільш
 ганебну в історії, терору народів.

Нані на еміграції, далеко від "прогресивно-демократичної"
 дійсності що її переживають уярмлені комунізмом народи, піднося-
 ться голоса проти українського націоналізму, який єдиний виправ-
 дав своє існування безкомпромісовою боротьбою з окупантами різних
 частей. За те ряскається скомпромітовані минулим, соціалістичні
 та "прогресивні" напрямки, яких початок находимо в марксизмі що
 в життєвій практиці довів до створення тоталітарного комуністично-
 го режиму.

На еміграції, далеко від боротьби українського народу, зус-
 тійською люди, які не знають нічого більш корисного для українсь-
 кої справи, крім творення нових партій і продукції "закляків"
 вдемократичних "демократичними" барвами, присвоюючи при цьому зов-
 сям капітально ім'я української еміграції на терені В. Британії,
 а різном використуєчи, суспільно-громадську установа СУВ, Редакцію
 "У.Д." а також політичний центр - УНРаду.

Пан. автор помиляється, якщо вважає що створення УНРади,
 можна використати для створення цілого ряду нових партій, та виро-
 блення політичної кар'єри новим досі нікому незаним "політикам".
 Творенням "ОУД", становище НРади не то що не закріпиться, а про-
 тивно, можна підорвати її авторитет серед широких мас української
 еміграції.

Можна би мовчанкою привітати, цю нову щойно створену з чо-
 тарьох осіб "партію прогресивних напрямків", можна б це прийняти
 за звичайні аспірації кількох осіб, що своїми марксистівсько-со-
 ціалістичними ідеями, відірвавшись від українських народніх мас, що
 від часу, створюється замазувати очі української еміграції "прог-
 ресивними напрямками" відвертачи цим способом увагу від основ-
 ної цілі українського народу. Тимбільше в тім випадку, коли напов-
 не сам автор заклику і співтворець "ОУД", є свідомий своєї ролі
 призначеної йому в українському життє. Але хіба і не смілося йо-
 му, що він буде не тільки "політиком" але і творцем ще одної пар-
 тії на еміграції.

Давує рівнож, що спонукало Ред. "У.Д." зробити такий невдалий
 компромітунчий початок своїм "демократичним куточком чатача"? Бо не
 хочеться вірити, щоб чинником цим, було ідейне споріднення між
 редакцією а автором заклику. Але голі знайти відповідь, чому шля-
 хом дискусії не поміщено в "У.Д." попередніх статтей тих авторів,
 які заступають лемо інші погляди. Щойно п. Степовий "вплинув" на
 Ред. "У.Д." і "вибороз" куточок для "думки чатача".

Гадаємо що Ред. "У.Д." не повинна "вибирати" тільки тихих
 авторів, які своїми статтями відповідають поглядам і замірам кі-
 лькох осіб що мають рішавчий вплив і голос в усіх справах зв'я-
 заних з суспільно-громадським життєм. Бо "У.Думка" не видається ко-
 стями приватних осіб чи партій, але коштами і жертвами цілого
 українського громадянства, що рівнож має право виловлявати свої
 думки і побажання на сторінках "У.Д."
 Знова п. Степовий, також не має радії, тратити енергію на продукцію
 віднос побудованих на голословних чрвках, та творення нових партій
 на чужах землях. Політичні переконання п. С. є відомі загально,
 тому не треба бавитися в зовнішню, українську виголошення свого дійсно-
 го політичного "віру".

не має в авторів відваги говорити мовою своїх політичних натхненників і виступити з почуттям відповідальності за створення партії, якої мета є напевне дещо інша, як це з'ясуємо в закліку.

На кішці, треба зробити певні застереження; ми не хочемо бути несправедливими, та кривдита п. Степового, приписуємо йому авторство закліку і створення нової політичної "прогресивної" партії. Баж так вважати, що в тім випадку роля п. Степового є перебільшена і він став жертвою людей які криються за куцтаном і тільки нашіптють з "гора" і боків та зводять до такої "діяльності".

Тому ми опираємося і покликаємося на Редакцію "У.Д.", яка зовсім правдиво п. Степовому, гадаємо що Ред. "У.Д." є компетентна з цієї справи і помилок не зробила.

Може дехто скаже використати цю статтю, як матеріал на доказ що ми побоюємося "У.Д.". Можемо однак з частим сумлінням заповнити що не підемо слідом тих, які в ім'я своїх особистих амбіцій та групових інтересів, поборюють українську пресу. Так поступала деякі "патріоти" в поборюванні "Українського Клича", який після їх слів був виданий "ворожими чинниками". Нашим бажанням є закрити Ред. "У.Д." вихід з блудного кола, в якому робляться речі змістом і ціллю далекі потреби українського громадянства на еміграції, а що більше - визвольної боротьби українського народу на Рідних Землях.

o - 0 - o

З Визвольної Боротьби України ✓

Почавши ще від мину. року по сьогоднішній день, чесько-німецькі кордони постійно переходять нові відділи УПА. На терен Баварії досі перейшло 3 групи воїнів Української повстанської армії, з них дві жіночі, одна мішана. Де інші групи, зводять важкі бої перебігаючи через Чехословаччину, коїсь Солявчицько-чеські відділи енкаузметів, що намагаться зліквідувати рейдуєчі відділи УПА.

повстанські групи пробують переважно з Закарпаття, тобто з Лемківцями і Посяння, а жіночий відділ перейшов з Галичини. Майже всі відділи, підчас переходу, зводили тяжкі бої. Ті які пробілися, рівнож і жіночі майже всі поранені, дуже виснажені, але морально не зломані і дещатяється дуже добре.

Перед ними стоїть почесний обов'язок, поволти матеріальними засобами бійцям УПА, які пробиваєсь крізь ворожі терени і заставу, фізично виснажені знаходяться в тяжкій матеріальній полозжанню.

- - -

Як довідуємося з вісток, по їх проносять бійці, на Україні відділи УПА посилюють свою діяльність далеко на схід, та починають діяти також і на Країні. Тисячі людей приймають участь в підпільно-революційному русі і спмагають дії УПА. Окремі відділи УПА зно-ва появилися на Білорусії, Литві і Польщі. Також відновилась діяльність УПА на теренах Чехословаччини.

"День Рейтер" понає, по на Підляшші знова діють боєві відділи УПА, які нацять станції РЗВД та середники зв'язку, дороги, мости і склади амуніції.

З чехословаччини арештовано монахень, які були то мали чальшаві шапери та підтримували тісні зв'язки з "бандорівцями", що працюють проти теперішнього чехословацького режиму.

Англійський часопис "Іст Брен" повідомляє, що українські партизани, які називають себе "УПА", а в народі їх звать "бандорівцями", розпочали активну збройку діяльність проти більшовицької диктатури, комуністично -

російської влади у Східній Пруссії та Литві, Білорусі і Литовці
втілюють до лісів та приступають до парт.зан. В червні місяці
відбулася облегли бач між відділами польської армії в партизанами.
Одночасно посаджено активізація в Словаччині і Пр.карпатській
смузі.

х х

х

шведський щоденний "Штокгольме Тіднігенс" помістив велику
статтю про повстанську боротьбу в Україні. Щоденник пише: "...ця
боротьба все більше поширюється на величезних просторах між Бал-
тійським і Чорним морем. Всією боротьбою керує легендарний генерал
Тарво Чурікка, найкращий командир УПА. Головна база УПА знаходиться
на теренах західних польських болот. Дії УПА охоплюють не тільки
Україну, але і всі сусідні з нею країни, зокрема Чехією, Словач-
чину, Східну Пруссію, Литву, і мають тенденцію поширитися на Угор-
щину і Югославію." Часопис пише про переможний бій відділів УПА
з більшовицькими військами під Шляве і проїсти Ойляв у Східній
Пруссії та про тісну співпрацю чеських і словацьких повстанців
з українцями.

х х

х

Одне з чотирьох журналу "Визвольний шлях" був ласкавий дати
редакції рижорост.тижневий лист, якого він одержав від дівчини
воївки УПА, яка у червні місяці цього року перейшла у американську
службу в складі жіночого відділу УПА: "ніхто з нас не уявляє
свої дійсного життя під більшовицькою окупацією. Наше населення
так терпить, що навіть від дураються і відки у нього береться ще
сила стаяти зважаний спротив більшовицьким посяпкам... І дуже
боліє мені зробилося, коли я довідалась, що частини нашої емігра-
ції поступово стала збоувати свої обов'язки супроти батьківщини...
Ласкаві вдарять себе в груди! Я й мої друзі прийшли з Галичини. Про-
сує нас по дорожках теренях з великими боями. Голодні виснажені
і майже навіть одягаєт. Всі речені. дехто тільки. Частини з нашого
відділу воляга в боях з більшовиками. Були іноді такі моменти,
що здавалося немає ніякого виходу з тяжкої ситуації. Дуже багато
наших воївок відбирало собі життя, щоб лише не дати в руки ворога.
Воїв УПА ніколи не здається на порозу ласку. Він або по лицарсь-
кому вмирає, або перемагає ворога". Далі в листі ідуть сирами при-
ветного характеру, у яких знову така змалюються боротьба Укра-
їн проти москві, дітяга, воїв УПА, закінчуючи лист звертається
до знайомого з ц.окваням як найкраще працювати на еміграції для
революційної України.

х х х х х х х х

Т.С. Стратегічні і тактичні підсуки.

/за Гел.Кульє, Друга Світова Війна/

Докінчова. Німецько-російська війна.

Відомий балканський і арабський похід Гомеля в Діоті, німе-
цькі інтриги в Іраку, Сирії і Персії і вкитці умови взаємної помочи
між німецькою і Турецькою - 10.0.1941 р., екзуювали, що середній
Схід стався театром ованзивних операцій. Ді вийшли мали забез-
печати задні і праві крила перед головною операцією. Наказ Гітлера
з дня 10.12.1940 р. дав загальні нап'ямні. "німецькі збройні сили
мають бути готові окружити союзницьку Росію в скорій кваланії.
Маса російської армії в західній частині має бути знищена сміливими
діями. В скорому поході має бути досягнена дана лінія, з поза котрої
російське летунство не буде в спроможності нападати на територію
райху. Перед має операції в обороні зі загальною лінією Архангельськ-
Волга." Виходить, що ціля цих операцій не була окупація цілої ССРСР.

але позбавлені на Росію головних операційних площ на заході з наміром зредукувати її економічну силу вклученням цих територій до Райху. Через те Росія стає мілітарно неміцною. Посунення східних границь Райху до лінії Ленінград - Волга позбавляє Росію таких життєвих просторів:

1. Ленінград. Промислове місто, Балтійський порт злучений залізницею з Мурманською і каналом з Архангельською.
2. Москва. Промисловий осередок Росії, головний вузол російської залізничної і водної сітки.
3. Україна. Багаті сільсько-господарські, промислові і копальняні площі. /80% всієї тяжкої промисловості/. Стратегічне положення чорноморських портів України.
4. Лубань і Кавказ. Родайні копальні і дистилярні /90% видобування цілої ССРС/. Основна німецька стратегічна мета було захоплення цього джерела нафти. Заки це досягається - російська боева сила мусить бути злована. Це саме була німецька тактична ціль. Питання: як ці дві цілі узгодити? Ясно що ці дві операції не могли бути виконані в одній кампанії. Через це війна не могла ґрунтуватись на стратегії знищення, випробованої в Польщі і Франції. Стратегічна мета і тактична ціль вимагали в тому випадковому застосуванні стратегії вичерпання, переведеної в кількох кампаніях в двох - трьох роках. Вдарити по бензині а не по масі ворога /так би поручив Наполсон/ - був ясний проблем, який узгоджував тактичну і стратегічну мету.

Гітлер уявляв собі, що зможе доконати цього в одній блискавичній операції. Тому замість закінчити знищенням, він зачав знищенням, /дня 22 червня 1941 р./ і вичерпав свої армії, заки встиг задати кінцевий удар.

Стратегічно кампанія 1941р. не повелася. Незахоплено Ленінграду, Москви, Кавказу. Мимо всего російські армії завдали розторошучого удару і стравили о Москву, як би не вчасна гостра зима.

Важне є ствердити великі труднощі німецького транспорту, браку твердих доріг і неочікуваний опір ворога. Тактично цей похід був подиву гідним чином німецькою зброєю. Головно це відноситься до зміцненого виконання маневру вєнни. Мінський казан оточення мав діаметр п'ять миль в промірі. В Київському казані вєнни втратили 665 тисяч полоненими. Це були радше малі театри війни, як поодинокі побєвєдє. Якщо ці оточувальні дії не були довершені, то це треба приписати недотрагненням доставки до фронту. не опір росіян, але по всякій передподібності заломлення транспорту через морози, було спасенням Москви.

Оборона в формі Імакєв.

Німецькі генерали бачучи положення вєвєськє, радили відступ. Гітлер відмовився відступати з Росії, а навіть на захід від Смоленська. Через це спас він свою армію від катастрофи наполеонєвєської армії - 1812 р. Тому, що через обставини полярної зєми не можна було продовжити на - ступу, лишалося дві дії до виконання. Перше: дати воєвєкє сховища перед морозом, і другє, держати бойєву сподуку і заосмотрєння армії. Ця проблема була розвєзєна створєнням Імакєв. В-здох доріг заосмотрєння були великі склади вєвєськєвого мєвєна: Стєвєвє Русь, Рєвєвє, Вєвєвє, Кєвєвє, Вєвєвє, Орєвє, Курєвє і Харкєвє. лєвєкєко них повєвєтали великі оборонні осєвєрєдкє. Мєвє ними меншє Імакєвє по мєвєстєх і сєлєх повєвєзєні при помєчєтє вєтєвєвєвє. Росієвєський рух не був протиофєвєвєзєвєвє, але просучєвєвєвє мєвєх німєцкє-мєвє точкєми опєрєу. Борєтєбє вє вєпєвєлє стєвєвєлє надзєвєчєвєвє жєрєтєкєвє.

Лєтєвє кампанєя 1942 р.

Кампанєя першого лєтєвє стратегєчєвє не вєдєлєся по причинє мєлєї скорєстє у вєднєшєнєє до великого простєрєу. В 1942 р. Гітлер змєвєвє свєївє план стратегєї знищєвєвє на стратегєї вєвєчєрпєвєвє. Одинокє розвєзєкє була вдарити по економєчєнєї силє Росії - мєвєрєвєлєвє Донєцького промєвєськє-сєвєлє. це можна було доконати позбєвєзєвєчєвє Росіє: Донєцького нафєтєвєх вєвєвєвє. то бєсєвєєвє, лубєвєвєських зєвєвєдєвєєвєх пєвєвє і кєвєвєвєських нафєтєвєх вєвєвє. Оперєвєцєїєвє план: окупєвєвєтє чєтєвєрєкутєвєкє Вєвєвєвє - Сєрєвєтє і Рєвєтєвє - Стєвєлєнєвєрєд. Мєвєд охорєвєнєю того бєвєвєку вдарити до Бєвєку. Стратєгєчєвє це була помєвєлєкє, оє не зрєвєдєно жєдєного старєвєвєнєя нєвєтрєлєзєвєчєвєтє вєвєськє-го вєвєзєлє слєдєкє. В слєдє зє цєвє, росієвєський армії на шєвєвєчє вєвє Вєвєвєвє-мєвє цєлєвєвєтє вєвєбєдєу рухєтє.

Хід операцій розвивався сприяючи. Німецькі армії окопалися коло Воронежу, а 11-го вересня досягнули Волгу коло Сталінграду. Група Клайста досягнула середній Терек вже 25.8. Економічне положення Росії ставало безнадійним, і якби не було щедрого доплату англо-американських достав є сумнівним чи совети були б в спроможності знайти вихід в тій фантастичній ситуації, в яку Гітлер поставив советські армії. В реалізації цього стратегічного шляху зроблено ряд помилок. Великі простори Росії перешкоджували змусити ворога до варшавської битви. Гітлер не доглянув, що було кінечним унерухомленням ворта перед заняттям його життєвих просторів. Цього можна було доконати заняття Москви - російського комунікаційного вузла. Через цю помилку Гітлер втрапив ініціативу.

Д а л ь ш и й х і д в і й н и

Страта ініціативи потягнула за собою відступ, а з ним закінчення плану німецького забезпечення і протидіання советському мобілізаційному в Європі. Уже 1944 року, по створенні другого фронту, війна впливності закінчалася як стратегічний проблем для альянтів і звійшла в часті політичний курс. Не було вже змагання поміж збройними силами, але поміж двома політичними системами, західних альянтів з одної, і Росії - з другої сторони, хто з них буде домінувати в східній і середній Європі?

Уже на Конференції в Касаблянці, в січні 1943 року відчужено джері Європа для Росії. Слідували умови в Тегерані і Ялті. Росія залишилася найбільшою мілітарною силою Європи і в цей спосіб, знаменю традиційну рівновагу сил між націями в Європі. В слід за цим наступила заміна нацистської тиранії на ще більший варварський веспотизм.

o - o - 0 - o - o

0.0.

У П А С Т Ц І

/уважок з розділу "Всі дороги вели до НКВД /

Уранні я був готовий до виїзду. Театральний ансамбль Блаватського мав виїхати автами Українського Комітету. Одне авто мусіло забрати театральні речі з гостелю. Десь о десятій годині я і Паззрій заїхали свої валізи в моїй кімнаті і пішли до Комітету.

Стояв чудовий сонячний день, які зрідка бувають в Інсбруці. Розпечені гори душили місто. Небо було синє і глибоке. Мушани від тої лавої спеки ховалися в холодку є молоді жінки і дівчата впивалися сонцем. Я і Паззрій, визволившись від сонця зайшли до Комітету.

В Комітеті всі чекали на авто. Сиділи на лавках мовчазні, задумані. Блаватський, висунувшись з вікна впірнув в гарло вулиці. Я сів коло Віри Левацької.

Я обожував цю акторку. Це була расова українка. Це було живе втілення української мадонни. Це була скарбниця дорогоцінної української ладина. Я хилив перед нею голову, як перед заповідною мрією. Ці магичне слово зцілювало мою душу. В її товаристві я знаходив спокій. Це була Мадонна наймої степової Еллади.

Уже надійшов умовлений з Зіньком час - іти до готелю, але я не міг з нею перервати розмови. Взагалі я не хотів іти до готелю. Ви розумієте, я так не хотів... У мене немов би розм'якли жили, не щось пішло, клякело... Я чинив опір... і раптом сказав Вірі, що мущу на хвильку вийти...

"Вибачте, але я мущу в якогось ганцляра купити вбрания. На мене чекає приятель".

"Я вам що раджу виходити".

"Підіждуть авто і ви залишитеся"

"Ви маєте рацію"

Я сів, але умова з Зіньком не давала мені спокою. Мені ввійшли в голову як він четвероюдою, викарлював мене на вулиці, лавчи за недотраманіє слова.

Я кожної хвилини хотів... але не маю на це відваги.
На кілька хвилин по дванадцяті раптом відчинилися двері й Зінько по-
дав мені рукою знак зліти до коридору.

Я похашцем зійшов. Він був блідий, залюканий.
"Ходімо. цей чоловік чекає".

Я сказав майже благаючи:

"Зибач, але я не маю часу... Я"...

Він зупинив мене з страшним огірченням:

"Не сподівайся, що ти мене поставиш перед цим чоловіком в таке
становище. це своя людина. з Дизізії... У нього нема за що купити
хліба... Мому так потрібні гроші..."

Мені раптом стало соромно, і я сказав:

"Добре. Зачекай..."

Я вскочив до кімнати й сказав Вірі, що відходжу, але за дві - три
хвилини повернувся. Віра глянула на мене з докором, а владський, зі-
першись на підпідпояс, тихо промовив:

"Я вам не раджу виходити, бо американці не люблять чекати."

Він мене просив... Чому? - цього ні я, ні він не розуміли. Я лише
відчув, як щось звалило в моїх грудях і горячим оловом розплилося по
тілі.

"Добре..." сказав я до нього пошепки і зискочив з кімнати.

"Ходім" потягнув Зінько мене за руку. "Ти мусиш допомогти йому...
ти мусиш!"

Влаштанні визволення з біди нашого бойового друга розбило мої хитан-
ня в щент.

"Поспішаймо", сказав я твердо "Я допоможу йому"...

Ми майже вибігли на вулицю. На хідниках розмякли переходи ледви руха-
лась. Я протиснув ці сонні юрби. Зінько біг по моїх пятах. За дві хви-
лини ми підійшли до готелю "ді Гольдене Кроне". Біля входу сидів на
підвищенні американський воєк і зазято жував гуму. Я його пропустив
мимо очей і вступив до вестибюля. Поруч з вестибюлем тут була їдальня.
Кілька днів тому ми з Зіньком у ній обідали й нам сказали австрійці,
що тут когось заарештували. Але це зовсім випало мені з голови. Я звесь
поринув у думи, щоб узяти в цього нещасного вбрення, заплатити йому гроші
й швидше повернутися до комітету.

Тимчасом Зінько мене випередив і поспішно стрімкими сходами
піднявся на перший поверх. Я прямував за ним. Ми йшли гусавком у вузькому
напів темному коридорі. В коридорі стояла зловіща тиша, немовби в кімна-
тах усі раптом помиралі. ця зловіща тиша, ця напів темрява розбудила
в мені тривожні почуття. У моїх грудях закалатало серце, я хотів стати,
але якась сила кидала мене далі. У цю хвилину Зінько зупинився біля
дев'ятої кімнати й пропустив мене до дверей.

Я поклавно вступив до кімнати. Я ще добре не розглянувся, як з її
глибини почув зловіщий голос:

"Руки вгору".

У моїх очах потемніло. Я блискавично оглянувся назад, щоб вискочити
з пастки. В цю мить зайшов Зінько й зачинив за мною двері...

Коли я повернув голову, то побачив двох людей зі смертованими на
мене пістолями. Один чорний, кременний в американському однострої, дру-
гий низький, сухорлявий у цивільній шовтій шкрявці. Третій круглолидий
з кирпатим носом в американському однострої, дивився на мене з кутка
жувачи гуму.

Я скорився своїй долі...

ЧИТАЙТЕ Й ПОВІРУЙТЕ САМОСТІЙНИЦЬКУ ПРЕСУ!

Складайте на Прес-фонд "Визволя-
ного Шляху". Розбудуйте самості-
ницьку пресу.
Самостійницька преса, стоїть на сторожі глибокої національної мо-
ралі серед української еміграції.

Сутінок. Останні проміння сонця ще золотять плуги хмари. Вітерце ковче верхів'ям смерек. Деся далеко грімнув постріл, а відгомін покiсея лісом, - і знов тиша.

Бувався стежинок, що в'ється поміж смереками журавлиним шнурком, ступають крок за кроком українські повстанці. Зупинились... "Чотові і ройові вперед, до командира" - покiсея з уст до уст наказ, і не мигнула хвилиною, як останній ройовий Бугай, стукнувши в заклашки, зголосив командирові Х. свій прихід.

"Друзі чотові, ройові, перед нами завдання" - говорить командир Р., до сьогодні присутній поміж повстанцями - "в селі Гринівці заглядався большевицький спецвідділ, щоб ще більше тероризувати підлісні села і грібувата українське населення та паралізувати наш революційний рух. Стве вимога справи: знищити сталінську голоду."

"Так." - відповіли, підриваються присутні. Дальше з'ясовано план наступу. Між повстанцями є 70-літній дятко, який повідомляє про сталінські справи паходяться в хаті коло шкоти.

"Іх є більше як сотка" - говорить дятко. Він вдоволено потирає руками і з цікавою нетерпеливістю чекає "война".

Командир Х. подає ще потрібні вказівки, зв'язані з наскоком: клатка, ракета, місце збірки, спідлізання відділів і т.д. Чотові з ройовими зголосила свій відхід і розійшлись до своїх відділів, щоб передата застання і з'ясувати суть наскоку.

Же була темна ніч, як відділ розділявся і, мов чорні примари, ішов таков ходом в різні напрями. Старий дятко взяв велику в'язку сіна і таг нішов з одною групою в село.

І знов тиша... Лім гаякне десь собака - і вмогне. Вийшли з ліса на часе поле. Пілвні коники та нічні цвіркуни грали монотонку мелодію. Погільне небо моргало зірками, а у вікнах недалеких вже хат бламало слабе світло. Сентиментальність літньої ночі, яка - ще мент і ввійде в історію нової доби, як новий чин революції. Минають хвилини. Та чому вони такі довгі, нетерпеливі?

Злихотили міцно завлестими руками оброну, все ближе і ближе підсуваються повстанці, хитро вминають ворожі застави. Нараз ракета. Це чотовий Ішак вже близько підсунувся зі своїми стрільцями і дав їм наказ: "Вогонь."

І, немов громи з високого неба, грімнули кулемети, автомати та кріси. Чотовий Боян зі сотенним Чорнотом не лишились позаду. Він з протилежного боку правитав ворога мовою зброї, що з нею вміє розмовляти з ним український повстанець. Не можна варізнити поодиноких постатків. Все замиється в одну мелодію, яка широко розносилась і оповідала селян про криваву розправу.

І втівав старий дятко, а бабуся вийшла з хати та благословила повстанців на святе діло.

Вогонь вратих, а замість нього понеслось гучне: "Бий большевицьку голоду.", "Бий калтах енкавудистів.", "Вперед за Україну", - і, енкавудистам - розрив гранат, що їх кидають стрілець Буолака, чотовий Ішак та інші. Чотовий Боян, щоб краще бачити ворога, запалив сіну сіну і покочув її до хати, звідки відстрілювалися енкавудисти. Це навав, повстанці підсувалися, і добре зорганізованим вогнем вдарили до ворогові. Бачити, що це лавилися в живих, почали втікати в побіжній ар, де їх "жакнув" вогнем чотовий Лев. Бій тривав вже дві години і ворог перестав відзиватися... Замокк...

Же була пілніч, як темінь ноці прошила дві ракети. Це знак до збірки. І пролов кілька хвилин, з різних напрямків зійшлися всі повстанці. Між повстанцями нікого не бракувало. Нема навіть ранених, тільки ройовому Курові заплутались уламки большевицької гранати. Командира Р. і Х. вітали повстанців з перемогою. На знак перемоги сотенний Явір вистрілав з кулемета в напрямі місця бою, де лежала побіт енкавудиста. Із цілої їх сотні влятувалось втечею тільки 10 большевців.

Повстанці встали галі. В ухах шуміло клекотання кулеметів. В очках вилх-воє бласк вогників. А в лісі пугач затугнув своє "пу-гу". Здавонко шуміли смереки.

А як на східньому обрії благословилося на день, втомлені переможці лягла спочивати. Тільки застави й стійки пильно стережать доверуха, щоб не набрав де ворог, щоб безпечно спочали повстанці. Бо завтра... завтра знову новий бій...

Будь світлий того, що ти є співвідповідальний за долю своєї нації. Задай своє життя з життям нації. Вилх-воє України своє працю, мійно і кров.

1. - - - - - : Листопадний Чин
2. С. Бандера .. : Друзі націоналісти-революціонери
3. Ф. О. . . . : Вихрoutedно соціалізму
4. - - - - - : 14 серпня 1941 року
5. Раєнко . . : До питання "нашої сили" / докінчення/
6. - - - - - : АБН розбудовує свої сили
7. Яр - Язіна. . : Статистика розстріляних НКВД
8. В. Р. Воянич : Зла воля - чи політична неграмотність?
9. Я. Ізн. . . : Українка в розбудові нації
10. Я. От. . . . : Найголовніше наше завдання
11. Ігор В. . . : На нових позиціях, чи нові методи?
12. - - - - - : З вивольної боротьби України
13. Т. С. . . . : Стратегічні і тактичні підсумки
14. О. С. . . . : У пастці/урамок з роз. "Всі дороги вели до НКВД"/
15. П. Воян . . . : Перемога
16. - - - - - : Пожертви

П О Ж Е Р Т В И

На прес-фонд "Визвольного Шляху" зложили:

Філанчук - 5 ш., Масіка і друзі - Ф. І. 2/6, Курбін - 5 ш.,
 Брків - 10 ш., Загайкевич - 4 ш., Українці Лондону - Ф: І. 8/-,
 Карась і друзі - 10 ш., Пайкоп - 10 ш., Невідомий - Ф: І. ---.
 Всім жертводавцям Ред. "В.Ш." склалося найширшу дружню подяку.

На Визвольний Фонд:

Брків - 8 ш., Красій - 7 ш., Пайкоп - 10 ш., К - аць - 10 ш.
 Жертводавцям - щиро дякуємо.

На поміч бійцям УПА зложили: - -

Гостель Нью Гейт Стріт - Ф: 2І. ІІ/6, крім грошової збірки жертвами цього гостелю закуплено і вислано кілька пачок з одніями і харчами для бійців УПА що знаходяться в американ. зоні.
 Гостель Бостон ровд/старанням Л. С. / - за збірку суму Ф: 9.2/- закупив дві пари убрання, чотири теплих сорочок і один светер, і вислано для членів УПА.
 Дрібними пожертвами зложили: Пайкоп і друзі - Ф: І-/-, Карась і друзі - 10 ш., Романішин - Ф: І.-/-, Тимчишин і друзі - 18 ш., Дебрій і друзі - Ф: 2. ІО/-.

Спасок жертводавців, на поміч бійцям УПА, хай послужить приміром, для всіх, кому дорога визвольна боротьба українського народу на Рідних землях, і хто дорожить найкращими синами і дочками України - членами Української Повстанської Армії. Вони від нас ніколи нічого не вимагали, але за нас і нашу майбутність віддали своє здоров'я в кров і ім'я і навіть найближчіх родичів. Вони безмежно віддані. Пробившись на Захід, в умовах безперервних боїв, голодом і холодом, але незламні своїм духом, вносять в наше сіре еміграційне життя Дух Волинської України. Вони дахють бурними повітряними водами, кожне їх слово пульсує капучою кров'ю в любов до України і проймає душу свідомість великих завдань української еміграції.

Ватаймо наших братів і сестер, частим щирим серцем, напоєним любов'ю і повагою до них. Приймай їх як своїх, рідних, оту увагу гостей з Ватківщини, і в скроменому подарунку давай нам, даймо їм те, чого вони найбільше зараз потребують. Наші матеріальні умови дозволяють нам, поділитися з ними найкращими речами до життя і забезпечити їм короткочасний початок, поред новими бурхливими подіями... Для нас вони є перші, які потребують допомоги і гідно сповніти свої обов'язки.